ஞானபோதினி.

ஸம்புடம். IV. } 1900ஹூ நவம்பர்மீ 20உ {புத்தகம். 4.

§ பாரத ஸாரம்.

"நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபார தஞ்சொன்னநாள்
ஏடாக வடமேரு வெற்பாக வங்கூரெ ழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ரானைப்ப ணிந்தன்பு கூர்வாமரோ."

"சீத நாண் மலர்க் கோயின் மேவுசெந் திருவி ளுபகன் றேவ நாயகன்
வேத நாயகன் பூத நாயகன் விரத நாயகன் விபுத நாயகன் [நினைந்
போத காதிபன் முதலை வாயிடைப் பொறைத ளர்ந்துமுன் பொதுவி லே
தாதி மூலமே யென்ன முன்வரு மாதி நாயக னடிவ ணங்குவாம்."

அத்தியாயம். II. (ஆதிபருவம்)
பாரதவீரர்களி னிளமைப் பருவம்.
(90-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு குரு புத்திரர்களுடைய அரங்கேற்றம் முடிந்ததும் துரோணர் தம்மாணவர்களாய அவர்களை யழைத்து "எனக்கு நீங்கள் குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டாமா? நீங்கள் (பாஞ்சால தேசாதிபதிதனக்கிழைத்த தீச்செயலைக்கூறி) பாஞ்சாலதேசத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று அதனரசனாகிய துருபதனைத் தேர்க்காலிற் பிணித்து அவனுயிர்க்கொரு குறையும் நேரிடச்செய்யாது என்னிடம் கொண்டுவந்து விடுங்கள்." என்று சொன்னதும் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் உடனே படையெடுத்துச் சென்று பாஞ்சாலன் நகரை நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டார்கள். துருபதன் இதைக் கேள்வியுற்று யுத்தசன்னத்தனாய்த் துரியோதனாதியர் சூழ்ந்திருந்த பக்கஞ்சென்று அவரனைவரையும் வென்றிட்டு ஓடும்படிச்செய்து பாண்டவரிருந்த பக்கஞ்சென்றான். துருபதனுடைய தேர்வீரர், யானைவீரர், குதிரைவீரர்,

---

§ Adapted from Mrs. Annie Besant's **MAHABHARATA.**

அனைவரையும் பாண்டவ ரைவருஞ்சேர்ந்து பதாதிகளாக்கி அவர்களையும் ஏனுதிகளாய்ப் பறக்கடித்ததும் அரசனே பாண்டவரைவராகிய புலிகளின் வாயி லகப்பட்டுக்கொண்ட ஆட்டைப்போன்று அலமந்துநிற்க அர்ச்சுனன் அவனைத் தேர்க்காலிற்கட்டித் தனது ஆசிரியர் துரோணர் முன்னம் கொணர்ந்து நிறுத்தினன்.

துரோணரோ கோபமென்பது சிறிதுமின்றி அகமலர்ந்து அவனைப்பார்த்து இனியவார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினர். "உன்னுயிருக்குப் பயம்வேண்டாம். ஆயினும் அது உன்பகைஞனுகிய என்கையிற்ரு னிருக்கிறது. இப்போதாவது முன்னிருந்த சிநேகத்தை நினைத்து அதை மறுபடி விருத்திசெய்ய எண்ணமுண்டோ உனக்கு? உன் உயிருக்கு ஹானிவராது. பயம்வேண்டாம். பிராமணருக்குரிய முக்கியகுணம் மற்றவர் குற்றங்களை க்ஷமித்து அவரைக்காத்தல்தான். என்தகப்பனுர் ஆசிரமத்தில் நாம் பற்பல வித்தை கற்று அன்று பிரிந்ததுமுதல் நாளுக்குநாள் நாம் வளருவதுபோல் உன்னிடம் எனக்கிருந்த நேசமும் அன்பும் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. ஓ க்ஷத்திரிய ஸிம்மமே! யான் வேண்டுவது உன்னுடைய சிநேகந்தான். வேறென்றும் வேண்டாம். நீ இப்போது தோற்றுப்போனதால் உன்னுடைய இராஜ்ஜியமுழுதும் என்னுடையதே. எனக்குவந்த குருதக்ஷிணை இது. யான்விரும்பின் முழுதும் உனக்குத் திரும்பவுங் கொடுத்துவிடலாம். ஆயினும் உன் சொல்லே உனக்குக் கூற்ருய் நிற்கின்றது. அரசனல்லாதவன் எப்படி அரசனுக்குச் சினேகனெனக் கூறிக்கொண்டு வரலாம்! என்று என்னை இகழ்ந்தா யல்லவா? நம்மிருவருடைய சிநேகம் பாலியசினேக மாயிற்றே; அது என்றைக்கும் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டாமா? மேலும் நாம் வாசிக்கும்போதே எனக்குப் பாதி ராஜ்ஜியம் கொடுப்பதாக மனமகிழ்வுடன் வாக்குதத்தம் செய்தா யல்லவா? பிறகு என்னுடன் பேசுவதற்கும் நாணினையன்ரே? ஆகையினல் நான் பாதி இராஜ்ஜியத்தை வைத்துக்கொள்கிறேன்.

'அன்றெனக்கு நீயிசைந்த வவனிபாதி யமையுமற்
றின்றுனக்கு நின்றபாதி யான்வழங்கி தருகுவன்
குன்றெனக்கு விந்திலங்கு கொற்றவாகு வீரனே
யுன்றனக்கு வேண்டுமென்ன வுயிரும்வாழ்வு முதவினன்.'

உனக்குப் பாதிகொடுக்கிறேன். வளப்பம் பொருந்தியதும் பாகீரதி

யின் தென்புற முள்ளதுமான தேசத்திற்கெல்லாம் நீ அரசனுயிரு. அதற்கு வடக்கிலுள்ள இராஜ்ஜியமெல்லாம் என்னுடையதா யிருக்கட்டும். நான் பேருக்குமாத்திரம் அரசனுயிருந்தால் போதும். உன்சினேகந்தான் வேண்டும். உன்னுடைய விருப்பம் யாது?" என்னலும் அரசன் தலைவணங்கி உயிர்நின்றதே போதுமெனத் திரும்பிப்போனுன். தன்னை யவமதித்தவனுகிய துருபதனுக்குத் தக்க தண்டனை செய்தனுப்பிவித்தார் துரோணரும்.*

தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுட்டும், துருபதன் தன்னூர் சேர்ந்து தன்னைத்தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டுபோன விஜயன் கழுத்தைக் கட்ட ஒரு கன்னிகையும் தன்னை அவமானம் செய்த துரோணர் கழுத்தைவெட்ட ஒரு வீரனும் தனக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்னு மவாவுடையவனுய் ஆரியர்களை அழைத்து விசாரித்து புத்திர காமேட்டியாகஞ் செய்தான்.

'தறுகட் குருவின் தலைதுணிக்கத் தகவோர் மகவுந் தனஞ்சயன்றே
ளுறுகைக் கொருபூங் கன்னியையும் பெறுவான் வேண்டி யுற்றிரந்தான்.'

அவ்வேள்வியினின்றும் தான்விரும்பிய புத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றுன். திஷ்டத்துய்மன், திரௌபதை என்பன முறையே அவர்தம்பெயர். துரோணைப் பதினைந்தாநாள் பாரதயுத்தத்திற் பூர்த்திசெய்தவன் இவன். இவளோ அசுரர் குலமழியச் சீதை தோன்றியவாறு அரசர்குலம் முடியத் தான்தோன்றி தன்குழலும் அவர் தம்குலமும் ஒருங்கே முடித்தவள்.

(இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.)

---

§ அத்தியாயம். III.

(பாண்டவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களும், அவற்றின் நிவாரணமும், அவர்தம் ஜயமும்.)

பாண்டவரும் துரியோதனுதியரும் அஸ்திர சஸ்திரப்பயிற்சியில் மிக்க தேர்ச்சியடைந்து கொஞ்சநாளைக்குள் மகா வீரர்களானுர்கள். அவர் தம் இளமைப்பருவமும் எளிதிற் சென்றது. தக்க

* ஆதிபருவம் 135 - 140. § ஆதிபருவம் தொடர்ச்சி.

காலத்தில் திருதராஷ்டிரர் தமது தம்பியின் தனையனாகிய தர்மருக்கு, தைரியம், மனஉறுதி, பொறுமை, ஈகை, கபடமின்மை என்னுமித்தகைய நற்குணங்கள் பற்பல அதிகமாய்ப் பொருந்தியிருத்தலினாலும், அரசிளங் குமரர்க்கெல்லாம் இவற்றினும் மற்றெவற்றினும் மேம்பாடுடைமைபற்றியும் இவரே தமக்குப்பின் னரசுக்குரியரென விளம்பரஞ்செய்தார். இவ்வாறு தருமருக்குத்தான் பட்டமென நிச்சயமானதும் தம்முடைய நற்குண நன்னடைகளினாலும், ராஜரீகம் நடத்துந் திறமையினாலும் தம் 'தந்தையினும் மிக்கோ' னெனப் பல்லோராலும் கொண்டாடும்படியாய் விளங்கினார் தருமர். தர்மருடைய சகோதரரனைவரும் பற்பல திக்கிலும் படையெடுத்துச்சென்று ஜெயங்கொண்டு பல அரசர்களிடத்தும் திறைகொண்டு மீண்டனர். இவர்தம் இராஜ்ஜியமும் முன்னிலுமிப்போது அதிக விஸ்தீரண மடைந்து விட்டது. பாண்டவர்களுடைய வீரத்தன்மையும் அவர்கள் நாடோறும் பெறும் ஜெபமும் கேள்வியுற்ற நாள்முதல் திருதராஷ்டிரன் பொறாமை மேற்கொண்டு இரவிலும் தூங்காமல் இதே சிந்தனையாயிருந்தான்.* இவனுக்கு அழுக்காறு எவ்வளவு அதிகரித்துக் கொண்டுவந்ததோ அதனினும் அதிகமாய் அதிகரித்தது பாண்டவர்களுடைய செல்வமும், புகழும். இவர்களிடத்தில் ஜனங்களுக்கிருந்த விருப்பமும் வினயமும் அப்படியே யதிகரித்தன. ஐவர்தமக்குள் ஒற்றுமையும் அன்பும் ஆர்வமும் அதிகமாயிருந்தன. கண்ணில்லாததனாலிதைக் காணப்பெறாது கேட்கப்பெற்று, புறக்கண்ணில்லாததோடு அகக்கண்ணுமில்லாதவனாய் அழுக்காறுடையனாய்த் தன் பிள்ளைகள் மாத்திரம் இச்சூரியர் முன் மின்மினிபோலத் தோன்றுகின்றார்களே என்னும் ஏக்கங்கொண்டு தன் றுன்மந்திரிகளில் ஒருவனாய கணிகன் என்பவனை அழைத்து அவனுடனிதைப்பற்றி ஆலோசிப்பானாயினான். அவனும் இதைக்குறித்து ஒருகதை கண்ணிலானுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான்:—

"அரசர்க்கரசே! ஒருகாலத்து ஒருகாட்டில் ஓர் நரி வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தது. இதற்குச் சிநேகதர்களோ கீரியும் எலியும் ஓநாயும் ஓர் புலியும். ஒருநாள் ஒரு மான் அக்காட்டில் மேய்ந்து இரைவேண்டிய அளவுகொண்டு ஓர் மரநீழ

* ஆதிபருவம், § 141.

லில் படுத்துறங்கியது. அதைப் பிடிக்கும் நிமித்தம் அந்தநரி எலியை அழைத்து 'நீ அதன் காலைக்கடி' என்றது. மற்றொரு சிநேகிதனாகிய புலியை அழைத்து 'நீ அந்த மான் தூக்கத்தினின்றும் துள்ளிக்குதித்து ஓடும்போது ஒரே பாய்ச்சலாய் அதன் மீது பாய்ந்து அதனைக்கொல்' என்றது. மான் மாமிசமும் இந்த யுக்தியினால் போஜனத்திற்குத் தயாராய்விட்டது. நரி தன் சிநேகிதரெல்லாரையு மழைத்து "ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு வாருங்கள். அதுவரையில் இதை நான் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்." என்றது. இதை நம்பி எல்லாம் ஸ்நாநத்திற்குப் போய்விட்டன. இதுவோ உளவறிந்த நரி. ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு புலியானது முன்புவந்தது. வந்தவுடன் நரி அதை நோக்கி "புலியண்ணா! எலியானது தன் உதவினால் தான் இந்த ஆகார முனக்குக் கிடைத்ததென பெருமைபாராட்டிக் கொள்கிறது" என்றது. இது சொல்வதற்குள் தன்னுடைய பராக்கிரமத்திற்கு இது ஏற்றதன்றென்னு மெண்ணங்கொண்டு "இவ்விரை எனக்குவேண்டாம்" என்று வேறே தனக்கு இரைதேடப் போய்விட்டது. பிறகு எலிவந்தது. அதனைநோக்கி "எலித்தம்பி! இங்கே கீரிப் பங்காளி யிருக்கிறான். உன்னை உடனே கொன்று பங்கிட்டுக்கொள்ளுவான்." என்றுசொன்னதும் அது பயந்து ஓட்டம் எடுத்தது. ஓநாயும் தன்னிடத்து புலி கோபத்துட னிருக்கிறதென்று நரி சொல்லக்கேட்டு நடுக்கங்கொண்டு வந்தவழியே நடந்துவிட்டது. கீரி இரையை நாடி வந்ததும், நரி அதைப்பார்த்து 'மற்ற மூவருடனும் போர்புரிந்து வென்று அவர்கள் வெங்கிடச்செய்தேன். நீ எனக்கெவ்வளவு!' என்று சொன்னதும் அது பயந்து பறந்து போய்விட்டது. பிறகு நரியோ சுவஸ்தமாய் மானை ருசிபார்த்துத் தின்று கொண்டிருந்தது.' இதைப்போன்று அரசர்களும் தங்கள் பகைவர்களை சமயம் பார்த்து சாம பேத தான தண்டமென்னும் சதுர்வித வுபாயத்தால் வென்று தாம் ஜயமடைதல் வேண்டும்." என்று சொல்லி இதன்கருத்துக் கியைய நடத்தல் நலமென்றான் கணிகன்.

ஜனங்கள் தருமனை மிகவும் புகழ்ந்து அவர்தாம் தங்களுக்கு அரசராக வேண்டுமென்பதைப் பலவிதத்திலுஞ் செவியுற்றுத் துரியோதனன் மிக்க விசனமுமுற்று, தன் தந்தையிடஞ் சே

ன்று, "தாங்கள் தக்க காலத்தில் கவனிக்காவிடின் அரசுரிமை பாண்டு வமிசத்தினர்க்கே போய்விடும். ஆகையால் இப்போது அவர்களுக்கு நல்லவார்த்தை சொல்லி தந்திரமாக அவர்களை வாரணவதத்திற்குப் போம்படி ஏற்பாடுசெய்து விடல்வேண்டும். எனக்குப் பட்டமான பிறகு வேண்டுமானால் ஐவரும் அவர்தம் தாயும் இங்குத் திரும்பிவரலாம்." என்றான் துரியோதனன். ஆயினும் அரசனுக்கு அவர்களிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் புலப்படவில்லை. ஆகையால் வேறொரு விதமாய்த் தன்னெண்ணத்தையும் தன் பிள்ளையினது வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்ற முயன்றான். அவர்களை அரசன் அழைத்து வாரணவதத்தில் சிவபிரானுக்கு நடக்கும் உற்சவத்திற்குப்போக விருப்பமிருந்தால் அதற்குத்தக்க ஏற்பாடு செய்வதாய்ச் சொல்லவே அவனது நோக்கமறிந்து "போகமாட்டோம்" என்று சொல்வதற்கஞ்சி, போவதாக ஐவரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். துரியோதனன் தனதுதுன்மந்திரிகளான துச்சாதனன், கர்ணன், சகுனி முதலியவர்களுடன் கலந்து யோசனைசெய்து ஐவருடைய உயிர்க்கு ஹானி வரும்படியான ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பித்தான். புரோசனன் என்னுமொருவனுக்கு இலஞ்சங்கொடுத்து வாரணவதத்தில் ஒரு பெரிய மாளிகை கட்டும்படி செய்தான். அம்மாளிகை முழுதும் சணல், குங்கிலியம், அரக்கு முதலிய திரவியங்களாலானது. பாண்டவர்களை அதிலிருக்கச்செய்து பிறகு யாருக்குந் தெரியாது நெருப்பு வைத்துக் ஐவரையும் கொன்று சாம்பராக்கிவிடலாமென்பது அவனுடைய எண்ணம்.

தருமர் அஸ்தினபுரியைவிட்டு வாரணவதத்திற்குத் தன் தம்பிமாருடனும் தாயாருடனும் புறப்பட்டபோது அவ்வூராரெல்லாம் இவரைப் பின் சென்று தாங்களும் அவருடன் வந்துவிடுவதாக முறையமிட்டார்கள். தருமர் அவர்களை நோக்கி "உங்களுடைய அன்புக்கு மிக்க களிப்படைந்தோம். அரசனை நாம் நம் தந்தையாக எண்ணல் வேண்டும். அவனிடத்துப் பக்தியும் பயமும் விசுவாசமுமிருத்தல்வேண்டும். அவன் நமக்கெல்லாம் தலைவன். அவன் சொற்படி நடத்தலே நம்முடைய கடமை. அரசன் சொற்படி நான் இப்போது போகிறேன். நீங்களு மிங்கேயே யிருந்து அவன்

சொற்படி நடத்தல்வேண்டும். கூடிய சீக்கிரத்தில் நானும் திரும்பி வருவேன்" என்று அவர்களைத் தேற்றித்திருப்பி அநுப்புவித்தார். தருமருடன் விதுரரும் கொஞ்சதூரம் பின் சென்று புத்திமதிகளைச் சொல்லி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு பாஷையில் துரியோதனனுடைய துர்குணத்தையும் துற்செயலையும் எடுத்துக் காட்டி தர்மரைக்குறித்து "ஏ தர்மா, எஃகினுற் செய்திராத ஆயுதத்தை நம்பாதே. ஒருவன் தீயினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமானல் தன்னுடைய கிரகத்தைக் குள்ளநரியினது வீட்டைப்போன்று செய்துகொள்ளல் (அதாவது வெளிவருவதற்கு அநேக வழி வைத்துக்கொள்ளல்) வேண்டும். நான்கு பக்கமும் சுற்றிப்பார்த்தால் வேண்டியவழி தெரியும்" என்னலும் அவர் தம் குறிப்பை குறிப்பா யுணர்ந்துகொண்டார். புதியநகரை அடைந்ததும் புரோசனன் தான் சமைத்துவைத்த மாளிகையில் அவர்களைத் தங்கும்படி வந்து வேண்டவே அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அங்கு தங்குவதாக ஒத்துக்கொண்டார். ஆயினும் சந்தேகம் அவரைவிட்டு நீங்கவில்லை. விதுரர் மொழியும் தன் விழிக்கெதிரிலேயே நின்று கொண்டிருந்தது. வெளிவழிகள் தெரியும் வண்ணம், தினமும் வேட்டைக்குப் போம்போது இதைக்குறித்துக் காட்டிற்கேகும்வழிகளைக் கவனித்துவருவாராயினர். கடைசியில் விதுரரிடமிருந்து வந்திருந்த ஒருவனைக் கொண்டு ஓர்பாதை தனது பள்ளியறைக்கும் வேட்டையாடிவரும் காட்டிற்குமாகச் செய்து கொண்டார்.

இவ்வரக்குமாளிகையில் ஒருவருஷகாலம் ஐவரும் குந்தியும் வசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். தீவர்த்தி வைப்பதற்கு வழி பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான் புரோசனனும். அவனிலும் சாமர்த்திய முடையனுய் அவனுக்குமுன் தயாராயிருந்தான் பீமன். ஒருநாள் இராத்திரி குந்திதேவியானவள் அநேக பிராமணர்க்குப் போஜனம் செய்துவித்தாள். அன்றிரவு அவ்விடத்திற்கு ஒரு வேடுவச்சி தன்னைந்து பிள்ளைகளோடும் வந்து சேர்ந்தாள். விருந்துண்டு அயர்ந்து அங்கேயே படுத்துறங்கிவிட்டார்கள் இவர்கள். இவர்களிருந்த சங்கதி பீமனுக்குத் தெரியாது. புரோசனனுறங்கிக்கொண்டிருந்தது தான் தெரியும். அவன் வைக்க வெண்ணியிருந்த தீயைத் தானே வைத்து நான்கு பக்கமும் தீ மூண்

டதைக் கண்ணுற்று தன் தமையன் தம்பிமார் தாய் என்னுமிவர்களைத் தன்முதுகிலும் தோள்களிலுமாகக்கொண்டு சுரங்கவழியாய்க் காட்டை யடைந்து விதுரரிடமிருந்து வந்திருந்த தூதனை அவ்விடங்கண்டு களிகூர்ந்து அவன் தயாராய் வைத்திருந்த படகிலேறி கங்கையைக் கடந்து தென்புறஞ்சென்று மற்றவர்களைத் தூங்கச் செய்து தான் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் அரக்குமாளிகை எரிகிறதைக்கண்ட அவ்வூரார் அதனைச் சூழ்ந்து அணைக்கமுயன்றும் முடியவில்லை. மறுநாட் காலையில் சாம்பரான மாளிகையின் மத்தியில் புரோசனனுடைய எலும்பும் மற்றைவருடைய அஸ்தியும் அகப்பட்டது. அவ்வூராரெல்லா மதிக துக்கத்துடன் அதைக்கொண்டு அஸ்தினபுரிக்குச்சென்று அரசன் முன்பாக வைத்து நேரிட்டதைச் சொல்லி அழ ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இவர்கள் இப்படிச் சொல்வதற்குமுன் அரசன் அழுததற் களவில்லை. அவன் சுதன் துரியோதனனு மப்படியே, அங்குள்ள மற்றனைவரும் அழவே விதுரரும் அழுதார். ஆயினும் அவருக்கு அவ்வளவு துக்கமில்லை அரக்குமாளிகை எரிந்ததின் உண்மை யறிந்தவராதலின்.* குருட்டரசன் அழுதது தான் அதிக விசித்திரமானது.

மேற்சொன்னவாறு கங்காநதியின் தென்கரையில் அடர்ந்த காட்டிடத்து தர்மர் முதலாயினோர் நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்க அவர்களைப் பீமன் தன் கண்கொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தான். இக்காட்டில் அநேகநாட் செல்கையில் ஓர் நாளிரவு இடும்பாசுரன் என்னுமோ ரிராக்கதன் நரர்களுடைய வாசனை வருவது கண்டு தன் தங்கையை யேவிப் பார்த்துவரச் சொன்னான். அவள் அங்குவந்து பலாட்டியனும் வச்சிர யாக்கையனுமாயிருந்த பீமனைக் கண்டு அதிக மோகங்கொண்டாள். அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் எண்ணம் பறந்துபோய் விட்டது. அவள் அவனுக்கு உடனே தன் தமையனால் நேரிடப்போகிற தீங்கை எடுத்துரைத்துக்கொண்டிருக்கையில் இடும்பனென்னுந் தன் தமயனும் அவளைத்தேடி அங்குவந்து சேர்ந்து தங்கையைக் கடிந்து அவளையும் அவள்தம் சிநேகிதர்களையும் கொல்வதாகத் தன்னிராக்கதத் தொண்டையுடன் சொல்லிக்கனை

* ஆதிபருவம். † 113-152.

த்தான். அவளும் நடுக்கங்கொண்டாள். பீமன் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்து "அப்பா தம்பி! நில், நில், அங்கேயேநில்! சுகமாய்த் தூங்குகிறவர்களை எழுப்பிவிடாதே. வேண்டுமானால் என்னுடன் நில் யுத்தத்திற்கு" என்று சொல்லி ஒரு குதி குதித்து இராக்கதன்மீது பாய்ந்து தூங்குகிறவர்களுக்கு நித்திரைபங்கம் வாராது வெகுதூரத்தில் அரக்கனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். இருவரும் குஸ்திக்கு ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். பிறகு இவர்களும் பக்கங்களிலிருந்த செடி கொடி மரம் மட்டை கல் கட்டி என்னுமிவைகளைவாரி ஒருவர்மேலொருவர் எறிந்து அகோரமாய்ச்சண்டை செய்கையில் தூரத்தில் சப்தம் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு பீமனைக்காணாது அவனைக்கூவி அழைத்தார்கள். அதற்குள் அவனும் சண்டையை சீக்கிரம் முடிக்கும்வண்ணம் இடும்பனைத் தூக்கிபந்துபோல் ஆகாயத்தில் வீசி எறிந்தான். கீழே விழுந்ததும் அவன் முதுகு இரண்டாய்ப் பிளந்துபோய்விட்டது. சாதுக்களாகிய ஜனங்களுக்கு ஹிம்சை செய்துவந்த பலாட்டிய துஷ்டர்களை ஒழிக்கும்வண்ணம் பீமன் இதைப்போன்ற அநேக சண்டைகள் இதற்குப்பின்பு செய்யவேண்டி வந்தது. துஷ்டர்கள் பூமியிலதிகரித்து உபத்திரவஞ்செய்யுங்கால் அவர்களழிந்து படும் வண்ணம் தேவர்கள் பீமனைப்போன்றவர்களை யனுப்புவிக்கிறார்கள். சாதுக்களையும் பலமில்லாதவர்களையும் துஷ்டரினின்றுங் காப்பாற்றுவது தான் பீமனுடைய முக்கிய கடமை.

இடும்ப னிறந்ததும் அவன் தங்கையான இடும்பி இராக்கத ரூபத்தை யொழித்து அழகுவாய்ந்த ஓர் மானிட ரூபங்கொண்டு பீமனுக்கு நாயகியாய் அவனுக்குக் **கடோத்கசன்** என்னும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். பாண்டவர்களுக்குப் பற்பல சமயங்களில் இவன் மிக்க உதவியாயினான். பிறகு சிந்நாள் பாண்டவர்கள் அக்காட்டிற்றங்கி வேட்டையாடி சீவனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் வேத **வியாசர்** இவர்களிடம் வந்து இவர்களை **வேத்திரகீயம்** (மூந்நூற்று மங்கலம்) என்னும் சிற்றூர்க்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்து ஓர் பிராமணர் வீட்டிலிருத்தித் தாம் திரும்பிவருமளவும் அங்கிருக்கலாமென்று சொல்லிப்போய் விட்டார்.

(இன்னும் வரும்)

கல்குளம்-குப்புசாமி முதலியார்.

உடலுள விளைபு.

ஆத்மதத்துவநூலை நன்கு கற்றறிந்தோர் உளத்தைச் சித்துப்பொருளெனவும், உடலை அசித்து அல்லது சடப்பொருளெனவுங் கூறுகின்றனர். உடலுளமாகிய இவை தம்முளுள்ள இயைபினை நோக்குமுன்னர் இவற்றின் றன்மையை நோக்குதல் சால்புடைத்து.

இவ்வுளநூலைப் பயின்ற பலர் இவற்றின் றன்மையைத் தத்தம் மனத்துக்கேற்பப் பல்வேறு வகையான் வரையறுத்துக் கூறுவாராயினர். இச் சாத்திரத்திற் றேர்ச்சிபெற்றவருளொருவராகிய **டிச்சேனர்** * என்பார் 'மனமென்பது எண்ணம் உணர்ச்சி விருப்பம் ஆகியவிவற்றின்றொகுதியே' எனக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வரையறையை யாம் ஏற்புடைத்தாகக் கொள்ளிற் பஞ்சேந்திரிய வாயிலான் யாமுணரும் சுவை, பரிசம், ஒளி, நிறம் முதலியவற்றின் றொகுதியையே சடப்பொருளெனக் கூறவேண்டியிருத்தல் காண்க. ஆனால் இச்சுவை பரிசமென்பன சடப்பொருளின் காட்சியேயென்பதும், ஒரு பொருளின் காட்சியையே அப்பொருளாக மதித்தல் குற்றமென்பதுஞ் சிற்றறிவுடைய பேதையர்க்குமெளிதிற் புலப்படும் விடயமே. சடப்பொருளின் றன்மையை நன்குணராத நாம், நாமுணருஞ்சுவை பரிசம் ஒளிநிறமுதலிய காட்சியாற் சடப்பொருளொன்றுண்டென்றிருத்தல் வேண்டுமெனத் துணிதல்போல, மனத்தை நாம் நேரே பார்த்தலரிதாயினும் அதன் புறக்காட்சிகளாய எண்ணம் உணர்ச்சி விருப்பமுதலியவாற்றான் மனமெனு மொன்றுண்டென நாம் துணிகின்றோம். ஆதலின், எண்ணம் உணர்ச்சி விருப்பம் முதலிய மனத்தின் காட்சியே யென்பதூஉம் மனமல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம். **பார்க்ளே**† யென்னும் பெயரிய மற்றொருவர் இதனினும் பெரிதும் வேறுபடுவர். இவர் சடப்பொருளின்மையைக் கூறுவான்றொடங்கி, நாம் சடப்பொருளின் காரணத்தா லுண்டாவனவாய்க் கருதும் சுவை பரிசம் ஒளி நிற முதலியவை இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்த முழுமுதற் கடவுளின் விருப்பத்தின் காரணத்தாலுண்டாவனவென முடியாநிற்பர்.

உடலுளமாகிய இவற்றின் றன்மையைக் கூறுமிடத்துப் பலர் பல்வேறபிப்பிராயத்தினரா யிருப்பினும் இவ்விரண்டின் கண்ணும் மிகவும் நெருங்கிய வொற்றுமையுளதெனக் கூறுதல் யாவர்க்குஞ் சம்மதமாயிருக்கின்றது. இவ்வொற்றுமை யித்தகையதென வரையறுத்துக்கூறுமுன்னர் இஃதுளதென யாவரு முணர்தற்குக் கருவியாய சில நியாயங்களை முன்னர்க் கூறுவாம்.

---

* Titchener † Berkeley.

உடலிற்கு முளத்திற்கு மொற்றுமையுளதெனத் தெரிவிக்கும்அத்தாட்சிகளுட் பல நம்முடைய அனுபவத்தினு லறியற்பாலன. மானுடர் தம் வயதிற் கேற்பமுதிர்ந்த அறிவுடையராதலும், தத்தந் தேகநிலைக்குத்தக்க நுண்ணறிவுடையராதலுமே தேகத்திற்கும் மனத்திற்குமுள்ள வொற்றுமையைக் குறிப்பதற்குத் தக்க சான்ருவன காண்க. இவற்றுண் முதற்கூறியது யாவர்க்குந் தெரிந்த விடயமே. நாம் செய்யுங் காரியங்களுள் இவை செயற்பாலன, இவை செயற்பாலன வல்லவெனத் தீர்மானிக்குந் திறன் குழந்தைகளிடத்திற் காண்கிலோம். இத்தகைய சத்தி மானுடர் வயது முதிர்ந்துழிப் பெறுவரேயன்றி, இளம்பிராயத்தின் கண்ணே பெறுதலிலர். பின்பு, தக்க பிராயமடைந்துளோர்க்குங் குழந்தைகளுக்குமுள்ள வேற்றுமை யாது? அவர்கள் இக்குழந்தைகளைக் காட்டிலும் பருத்த தேகத்தையுடையவர்க ளாதலு மன்றிப் புத்திவிசாலத்தை யுடையவர்க ளாதலு மன்றே? இளம்பிராயத்திற் குழந்தைகள், நாமவர்களைத் தமக்குத் தீங்கு பயப்பனவற்றைச் செயச்சொல்லினும் அவற்றைச் சிறிதேனும் யோசியாது செய்து எளிதின் மோசம்போதலும், அவர்களே வயது முதிர்ந்துழி யித்தகைய தீச்செயல்களுக் கிணங்காராதலுங் காண்க. இவ்வுண்மை பெரும்பாலாரிடத்திற் காணற்பாலது. நாகரிகமுங் கல்வியென்பதுஞ் சிறிதேனு மில்லாது அஞ்ஞானமாகிய விருளான் மறைக்கப்பட்டுள பேதையர்களிடத்து இவ்வுண்மையைக் காண்டலரிது. இவர்கள் வயது முதிர்ந்துழியும், மற்றவர்களைப் போலாது, குழந்தைப் பருவத்துள்ள பேதைத்தன்மையையே மேற்கொண்டு தங்காலத்தைக் கழியாநிற்பர். ஆதலினிவர்களுக்குங் குழந்தைகளுக்குமுள்ள அறிவினை நோக்குமிடத்துச்சிறிதேனும் வேற்றுமையின்மைகாண்க. பின்னர் இரண்டாவது அத்தாட்சியாக் கூறியதென்னையெனில் நமது புத்தியின் முயற்சியானது நந்தேக வியல்புக்குத்தக்கவாறுளதென்பதே. இதுபற்றியே நாம் நோயினுற் றுன்புறுகாலையில்நமது புத்தியை யொரு காரியத்தின் கண்ணே மிகுதியுஞ் செலுத்தி அதற்குத்தக்க முடிவெய்தல் மிகவுமரிது. இஃதன்றி நாம் சத்தியற்று இளைப்பாற் களைத்திருக்குங்காலையில் எக்காரியத்தின் கண்ணும் நம்புத்தியைச் சிறிதேனு முபயோகித்தலரிதாதல் காண்க. அன்றியும் நமது தேகக்கிளர்ச்சியானது காலைப்பொழுதும் மாலைப்பொழுது மதிகரித்துப் பகற்பொழுதிற் குறைதலையொக்க, நம் உள்ளக்கிளர்ச்சியுங் காலைப்பொழுதும் மாலைப்பொழுதுமாகிய விரண்டினு மதிகரித்துப் பகற்பொழுதிற் குறைகின்றது. இனி மேற்கூறிய வொற்றுமையைக் காட்டிலுந் தேகத்தினேருறுப்பாய மூளைக்கும் மனத்துக்கு முள்ளவொற்றுமை மிகவுஞ் சிறப்புடைத்தென்பது பின்னர் வரும் அத்தாட்சிகளா னெளிதிலறியற்பாலது. அவற்றுட்சில:—

(1) புதிதாய்ப்பிறந்த குழவியின் மூளையானது அதன் ஏழாமாண்டு வரையும் விரைவாகவும், பின்பு நாற்பதாமாண்டுவரையுஞ் சிறிது சிறிதா

கவு மதிகரிப்பதுமன்றி, இப்பருவ மடைந்தபின்னர் பத்துவருடத்துக்கொருமுறை சிறிது குறைதலுமுடைத்து. மானுடர் தம்மூளையினளவுக்குத் தக்க புத்திவிசாலமுடையராவ ரென்பது அனேகருடைய கொள்கை. அறிவிலிகளுடைய மூளை மிகவுஞ் சிறிதென்பது யாவராலு மங்கிகரிக்கப்பட்டவிடயம்.

(2) நமது புத்தியை யொரு காரியத்தின்கண்ணே யூன்றி நெடுநேரம் நாம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தால், இக்காரிய முடிந்தபின்னர் நமக்கு ஒருவிதத் தலைவலி யுண்டாதலையும், நமது மூளையி னிலைமை சிறிது வெப்பத்தினு லுயர்தலையுங் காண்கின்றோம். இவ்வித மிடைவிடாது நமது புத்தியைச் செலுத்துங்கால், அதற்கேற்ப நமது மூளையிலுதிரம் பரவுதற்கு வேண்டிய வுணவு தேடவேண்டியிருத்தலும், அற்றேல் நாம் புத்தியை யுபயோகித்தலே அரிதாதலுங்காண்க.

(3) நமது மூளை பல பிரிவினையுடைத்தாய்ப் பிரிவுகடோறும் பல பெயர்களினுல் வழங்கப்பெறும். இவற்றுட் சிறந்தன சிந்தனைக்கருவி* தசையியக்கக்கருவி † உயிர்நிலைக்கருவி § என்னுமிம்மூன்றே. இவற்றுண் முன்னையது தலையின் முற்புறத்தும் பின்னையது பிற்புறத்துமுள. முற்புறத்துள்ளதாகிய ஸெரிப்ரமென்பது பல பிரிவினை யுடைத்து. நாம் இதன் முற்புறத்திற்ருக்குறின் ஞாபக சத்தியையும், பிற்புறத்திற் காட்சியையும், உச்சியில் விருப்பத்தையு மிழக்கின்றோம்.

(4) நாம்பகலிலுழைத்தலா லுண்டாமிளைப்பி னிமித்தம் இரவில் நித்திரைபோகின்றோம். ஆயினும், நாமிரவிற் கண் விழிக்கவேண்டியிருப்பின், அங்ஙனமே நமது விருப்பமானது தேகத்தளர்ச்சியை மேலிட்டு, இரவினுங் கண் விழிக்கச்செய்விக்கின்றது. இக் கண்விழித்தலால் நாம் கருதிய தொழிலைப்புரிவதுமன்றி, அத்தொழிலில் நாமுபயோகிக்கும் புத்திக்குத்தக மூளையின்கண் இரத்தம் பரவுதலையுமுடையோம். ஆதலின் நம் விருப்பத்தினுல் மேற்கூறிய தொழில்களைப் புரியவல்லோம்.

இத்தகைய அத்தாட்சிகளானுடலிற்கு முளத்திற்கு மொற்றுமையுளதென யாவருமொருங்கே துணியினும், இச்சம்பந்த மித்தன்மைத்தென வரையறுத்துக் கூறுவதில் வேறுபடுவர். இச்சாத்திர முணர்ந்த சிலர் உடலுளமாகிய விரண்டு மொன்றெனவும், சிலர் இவை பெரிதும் வேறுபாடுடைய இரண்டு வெவ்வேறு பொருள்களெனவும் மாறுய கொள்கையராவர். பேயின் ** என்பவர் உடலுளமாகிய விரண்டும் வெவ்வேறுய இரண்டு தொழிலையுடைய ஒரே பொருளெனவும், ஹக்ஸ்லி †† என்பவர் நாமெல்லோரும் அறியுந்தன்மையையுடைய யந்திரங்களை யொப்ப

* Cerebrum. † Cerebellum. § Medulla Oblongata.
** Bain. †† Huxley.

மெனவும், இக்கொள்கையையேயுடைய வேறு சிலர் இவை ஒரு காரி தத்தி னிரண்டு பக்கங்களை யொப்பவெனவுங் கூறுகின்றனர். ஆகையால் மேற்கூறியோர் உளத்தின் றொழிலும் யாக்கையின் றொழிலுமொன்றெனக் கொள்ளும் ஏகேச்சுரவாதிகளாவர். சிலசமயத்தில் மனத்தினுதவியின் றியே யாக்கையின்றொழிலும், யாக்கையின் றொழிலின்றியே மனத்தின் கண் விருப்பமும் நிகழ்தலானும், இம்மனம் யாக்கையாகிய விரண்டிற்கு முள்ள வொற்றுமையையே சிறந்தகாரணமாக்கொண்டு இவர்தம்மதத்தினை நிலைநிறுத்துதலானும், இவர்தங்கொள்கை சால்புடைத்தன்றென்பது யாவ ரும் எளிதி லறியத்தக்கதே. இக்கொள்கையை மேற்கொண்டவர்களே யிர ண்டு பாகுபாட்டினையுடையராவர். ஒருசாரார் லோகாயதமதத்தினர் அல்லது சடமாயா வாதத்தினரெனவும், மற்றொருசாரார் மானதபூசையை மேற்கொண்டாரெனவும் பெயர் பெறுவர்.

லோகாயத மதத்தினர் கொள்கையாதெனில் உலகத்திலுள்ளது சடப் பொரு ளொன்றேயென்பதும் நாம் மனமெனக்கொள்வது இச்சடப் பொருளின் மற்றோருருவம் அல்லது பலனேயென்பதுமாம். இக்கொள் கையானது ஆத்மதத்துவநூலைப் பிராணிநூலோடு ஒரு தன்மைப்படுத்து வதைக் காண்க. அஃதாவது, ஈரல் * என்பது பித்தநீரைப்பிலிற்றல் போல மூளையானது எண்ணங்களைப் பிலிற்று நீர்மைத்தென்பதாம். இக் கொள்கைக்குக் கற்றோர் பின்வரு மிரண்டாக்ஷேபங் கூறுவர்.

i. மூளையின் றொழிலானது நரம்பினோடு சம்பந்தப்பட் டுளதே யன்றி, எண்ணங்களை நோக்குமிடத்துச் சிறிதேனுஞ் சம்பந்தப்பட்டில தென்பதும்;

ii. இக்கொள்கையை நாம் ஏற்புடைத்தாகக் கொள்ளின், நம்மையந் திரத்திற் கொப்ப மதிக்கவேண்டி நாம் சுயேச்சையா யொரு காரியத்தை யுஞ் செய்யத் திறனற்றவர்களாகின்றோ மென்பதைக் குறித்தலான், இஃதுண்மையன் றென்பதுமாம்.

பின்பு† மானதபூசையை மேற்கொண்டாரது கொள்கை யாதெனில் இப்பூமியிலுளது மனமொன்றே யென்பதும் நாம் சடப்பொருளெனக் கூறுவது மனத்தின் வெளியுருவமே யென்பதுமாம். இக்கொள்கையையே மாயாவாதமெனவுங் கூறுவர். இதுவு மேற்புடைத்தன் றென்பது பின்வரு மாக்ஷேபங்களாற்புலப்படும்.

i. இக்கொள்கையை யாமுண்மையென மதிப்பின் வெளிப்பொருளி ன்றியே மனத்தின்கண் எண்ணம் நிகழுமெனக் கொள்ளவேண்டியிருத்தல் காண்க. ஆனால் நமதெண்ணம் வெளிப்பொருளின் காரணத்தானே யன்றி, தாமே யுதித்திலவென்பதை நம்முடைய அனுபவத்தினால் நாமறிகின்றோம்.

* Liver. † Spiritualism.

ii. சடப்பொருளொன்றே பூமியின்கண் வியாபித்துள தெனக்கொள்ளின், மனத்தைக்குறித்து நமக்குள்ள வபிப்பிராயங்களும், வேறுபடாது, ஒரே பொருளினைக் குறித்து நமக்குண்டா மபிப்பிராயத்தை யொத்தல்லவோ இருத்தல் வேண்டும். அவை யங்ஙனமில வென்பது யாவருமெளிதிலறியுந் தன்மைத்தே.

ஆதலின் ஏகேச்சுரவாத மேற்புடைத்தன் றென்பதூஉம் உடலுளமென்பன விரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்களென்பதூஉம் பெற்றாம். **பிளேடோ** * **அரிஸ்டாடில்** † ஆகிய இவர்களுக்கு முன்னரிருந்தோர் இவ்விருபொருள்களுஞ் சடப்பொருளின் றன்மையுடையன வென்றெண்ணியிருந்தனர். பிறகு **பிளேடோ** வென்பவ ரிக்கொள்கையின் குற்றத்தை வெளிப்படுத்தி, இவற்றுண் மனத்தைச் சித்துப்பொருளெனவும் யாக்கையைச் சடப்பொருளெனவுங் கூறி, இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு குணத்தையுடைய இருவகைப் பொருள்களென்னுங் கொள்கையை நிலைநிறுத்தினர். பின்பு இவ்விருபொருள்களு மொன்றோ டொன்றொத்து நடத்தலைக் சற்றோர் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்:—

1. மூளையிலுண்டாந் திரிபிற்குத்தகச் சடப்பொருளின்கண்ணுந் திரிபுண்டாதலா லிரண்டு மொப்ப நடக்கின்றனவென வொருசாரார் கொள்கின்றனர். இக்கொள்கையைச் சிறப்புடைத்தென் மேற்கொண்டாருள் **டேகார்ட்** ‡ என்பவரும் அவர் தம்மாணாக்கரும் அடங்குவர். இவர் சித்துப்பொருளிற்கும் சடப்பொருளிற்கும் யாதொரு சம்பந்தமு மிலதென்றும், அப்படி ஏதேனுஞ் சம்பந்த மிருப்பினும் அது கனலிற்கும் பனிக்கட்டிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை யொக்குமென்றும் அறைவர்; இவர் பொதுப்பட இங்ஙனங் கூறியிருப்பினும், மனிதனை நோக்குமிடத்து மனத்திற்கும் யாக்கைக்குமொருவித சம்பந்தமுள தெனவும், அச்சம்பந்த மிவ்விருபொருளின் றன்மையா லுண்டாகாது, கடவுளின் விருப்பத்தின் காரணத்தானுண்டாமெனவுங் கூறுவர். நாம்செய்யு மொவ்வொருகாரியமும் கடவுள் விருப்பமிருப்புழி நிகழ்வதாக்கொள்ளினும், இக்கொள்கை மாறுகொளக்கூற லென்னும் வழுவினை யுடைத்தாம். ஏனெனில் இக்கொள்கையர் முன்னை மனத்திற்குஞ் சடப்பொருளிற்கும் யாதொரு சம்பந்தமு மிலதென மறுத்துப் பின்னைச் சகல அண்டங்களிலும் புகழ்பெற்ற சித்துப்பொருளாகிய கடவுட்குஞ் சடப்பொருளிற்குஞ் சம்பந்தமுள தெனக் கூறுகின்றனர். ஆதலின் இவர் முன்னர் மறுத்தவிடயத்தையே பின்னர் நாட்டுகின்றவராவர். இக்காரணத்தால் இக்கொள்கையும் நிலைநிறுத்தப்படாது தாழ்தல் காண்க.

2. மேற்கூறியதி னின்றும் மாறுய விக்கொள்கை யாதெனில், மனத்தின் கண் நிகழ்வன மூளையின் காரணத்தா லென்பதூஉம், இம்மூளையின் மூலமாய் மனமானது யாக்கையின் றொழிற்குக் காரணமா மென்பதூஉ

* Plato † Aristotle ‡ Descartes,

மாம். சிலர், உடலுளமாகிய இவை இரண்டுஞ் சடப்பொருளாயும் அல்லது இரண்டுஞ் சித்துப்பொருளாயு மிராது, ஒன்று சடப்பொருளாயும் மற்றொன்று சித்துப்பொருளாயு மிருத்தலால், இக்கொள்கை காரண காரியத்தைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நியாயத்திற்கு மாறாயிருப்பதெனக் கொண்டு, இதை மறுக்கின்றனர். ஆனால், இவ்விரண்டு மொருதன்மையனவாய பொருளாயிராவிடினும், ஒருதன்மையனவாய நியாயங்களை மேற்கொண்டுநடத்தலால், இக்கொள்கைக்கு மாறா யிருப்பதாகக் கூறப்பட்ட நியாயத்தையும் இஃது ஒருவாறு பூர்த்திசெய்தல் காண்க. விருப்பமானது தேகத்தளர்ச்சியையு மேலிட்டு நாம் செய்யக்கருதுந் தொழிலைச் செய்விக்குந்திறனைத்தருதல், நோயின் காரணத்தால் மனத்தை யொருதொழிலினிடத்தே யூன்றி அத்தொழிலைச் செய்யமுடியாமை ஆகிய இவைகளான் உடலிற்கும் உளத்திற்கும் மிகவும் நெருங்கிய வொற்றுமை யுளதென யாவருமெளிதிலுணருமாற்றலுளர். ஆதலின், இக்கொள்கை சிறப்புடைத்தென யாவராலுங் கோடற்பாலது.

சி. என். சரவண முதலியார்.

நாடக விலக்கணச் சுருக்கம்.

III-ஆம் சம்புடம் 475-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

இப்படிப்பட்ட வஸ்து (கதை)வானது திவ்யம்(தேவதைகளுடையது) மர்த்தியம் (மனிதர்களுடையது), மிச்ரம் (அவையிரண்டுங் கலந்தது) என மூன்று விதங்களா யிருக்கும்.

பிரக்கியாதமான அந்த வஸ்துவானது தர்மம், அர்த்தம், காமமென்னும் திரிவர்க்க (மூவகை)ப் பயன்களைக் கொடுக்கும். அவ்வாறு கொடுக்கப்படும் பயன் ஒன்றாகவும், அதன் சம்பந்தமாகவும், இரண்டாகவும், மூன்றாகவுங் கூட இருக்கும்.

வஸ்துஸ்வரூப நிரூபணம் முற்றிற்று.

வஸ்துவின் அங்க நிரூபணம்.

மேற்சொல்லிய வஸ்துவினுக்கு அங்கங்களாயும் காரியஸித்தி ஹேதுக்களாயும் (காரியம் நிறைவேறுதற்குக் காரணங்களாயும்), இருக்கப்பட்ட 1. பீஜம், 2. பிந்து, 3. பதாகை, 4. ப்ரகரி, 5. காரியம் எனும் அர்த்தப் பிரகிருதிகள் ஐந்துள.

மரத்திற்கு விரையைப்போல முதன் முதலிற் கொஞ்சமாய் உத்தேசிக்கப்பட்டுப் பிறகு கிரமமாய் அநேக விதங்களாக வளர்கிற காரியகாரணம் **பீஜ**மெனப்படும்.

ரத்நாவளியில்.—இளவரசன் இரத்நாவளியை யடைவதற்குக் காரணமாகிய யௌகந்தராயனுடைய காரியம் ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிக்கப்பட்டது. யௌகந்தராயன்.—"சந்தேகமேன் ? நமக்கனுகூலமாயுள்ள தெய்வம் தீவாந்தரங்களிலிருந்தேனும், சமுத்திரத்தினடுவி லிருந்தேனும், திகந்தங்களி னின்றேனும், விரும்பிய பதார்த்தத்தைத்தந்து கொடுக்கும்..." இதில், அரசனுடைய விருத்திக்குக் காரணமாய்ச் செய்யப்பட்ட யௌகந்தராயனுடைய பிரயத்னம் பீஜமாகும்.

வேணீஸம்ஹாரத்தில்.—திரௌபதியின் தலைக்கூந்தலை முடிப்பதற்குக் காரணமாகிய பீமசேனனுடைய கோபாபிவிருத்தியினால் தர்மராஜாவுக்குண்டாகிய உற்சாகம் பீஜமாகும்.

ஒரு காரியத்திற்கு மற்றொரு காரியத்தினால் விச்சேதம் (இடையூறு) உண்டான காலத்து, அந்தக்காரியம் இடைவிடாது நடக்கச் செய்வதற்குக் காரணமாயிருக்கும் பிரயத்னம் **பிந்து** வெனப்படும். இஃது அவாந்தர (நடுவில் நேர்ந்த) பீஜம் என்பதற்குப் பிரதிபதமாய்க் கொள்ளத்தகும். நீரின் மீது எண்ணெய்த் துளியைப்போல் இது பரவுவதனால் இதற்குப் பிந்து வெனப்பெயரிடப்பட்டது.

ரத்நாவளியில்.—நடுவிற் செய்யப்பட்ட மன்மத பூஜை யென்னும் காரியம் ஆனபிறகு கதையின் பிரயோஜனத்திற்கு இடையூறு உண்டான காலத்துப் பின் நடக்கவேண்டிய காரியத்திற்குக் காரணமாகிய "சந்திரனுடைய பாதங்களை (கிரணங்களை)ச் சேவிப்பதற்கு (அனுபவிப்பதற்கு) எதிர்பார்ப்பது போல, உதயனராஜாவின் பாதங்களை (அடிகளை)ச்சேவிப்பதற்கு (பூஜிப்பதற்கு) அரசர்களெதிர் பார்க்கின்றார்கள்" என்னும் வார்த்தையை ஸாகரிகையானவள் கேட்டு, "எவருக்கு என் தந்தையினால் நான் கொடுக்கப்பட்டேனோ அந்த உதயன மகாராஜா இவரே" என்று (சொல்லிக்) கொள்வதனால், நடக்கவேண்டிய கதையின்பிரயோஜனத்திற்கு அது காரணமாகின்றது.

விசேஷதூரம் வரைக்கும் வரும்படியான உபகதை **பதாகை** எனப்படும். **இராமாயண**த்தில் ஸுக்ரீவாதிகளின் விருத்தாந்தம் பதாகைக்குதாரணமாகும்.

கொஞ்சதூரம் வரைக்கும் வரும்படியான உபகதை **ப்ரகரி** எனப்படும். **இராமாயண**த்தில் ஜடாயு, சிரமணாதிகளின் விருத்தாந்தம்ப்ரகரிக்குதாரணமாகும்.

முக்கியமான பயனை நிறைவேற்றுவதும் கடைசிக் கதையின் அவயவமானதுமா யிருக்கிற பிரயோஜனம் **காரிய**மெனப்படும்.

பயனை விரும்பியவர்களால் ஆரம்பிக்கப்படும் காரியத்திற்கு 1. ஆரம்பம், 2. பிரயத்னம், 3. பிராப்தியிளுசை, 4. நியதாப்தி, 5. பயனுறல் என்னு மவத்தைக ளைந்துள.

இதனை யெவ்விதத்தேனும் சாதிப்பேனென்று யாதேனு மொருபெரிய காரியத்தை யுற்சாகத்துடன் மேற்கொள்ளல் **ஆரம்பம்** எனப்படும்.

அவ்வாரம்பத்தினல் விரும்பிய பயன் நிறைவேருவிடின் அது நிறைவேறுவதற்குத் தகுந்த வுபாயங்களைத் தேடுதல் முதலாகிய அவசரத்துடன் கூடிய வியாபாரம் **பிரயத்னம்** எனப்படும்.

உபாயத்தினுலும் அபாய சங்கையினுலும் (யாதேனும் தீங்கு நேரிடுமெனும் பயத்தினுலும்) இஃதிவ்வாறென்று நிச்சயிக்கக்கூடாத பலப்பிராப்தி (பயனுறல்) யினுலாகிய ஆசை **பிராப்தியினுசை** எனப்படும்.

தீங்கு நேருமெனும் சந்தேக மில்லாமல் நன்ருய் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஏகாந்த பயனது பிராப்தி **நியதாப்தி** எனப்படும்.

பூர்த்தியான பயன் பிராப்தியாவது **பயனுறல்** எனப்படும்.

ஸந்திபஞ்சக ஸ்வரூப நிரூபணம்.

ஸந்தி என்பது ஒரு பிரயோஜனத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்ட கதையின் பாகங்களுக்கு வேருெரு பிரயோஜனத்துடன் சம்பந்தமாம்.

அர்த்தப் பிரகிருதிகளாகிய (கதையின் சரீரத்திற்குக் காரணங்கள்) 1. பீஜம், 2. பிந்து, 3. பதாகை, 4. ப்ரகரி, 5. காரியம் என்னப்பட்ட ஐந்தும் கிரமமாய் (முறையே) அவஸ்தாபஞ்சகமாகிய (ஒரு பயன் சித்திப்பதற்கு ஏற்பட்ட நாயக வியாபாரங்கள் ரூபமான உபாயங்களின் ஸ்திதி விசேஷங்கள் ஐந்தாகிய) 1. ஆரம்பம், 2. பிரயத்னம், 3. பிராப்தியினுசை, 4. நியதாப்தி, 5. பயனுறல் என்பவைகளுடன்கூடுமாயின் 1. முகம், 2. பிரதிமுகம், 3. கர்ப்பம், 4. அவமர்சம், 5. உப ஸம்ஹாரம் என்னும் ஸந்திகள் ஐந்தும் ஆகும்.

அநேகமான பிரயோஜனங்களினுலும், ரஸங்களினுலும் உண்டாகிய பீஜத்தின் உற்பத்தி **முகஸந்தி** எனப்படும் (இதனேடு பீஜாரம்பங்களுக்குச் சம்பந்தமுண்டு.)

பீஜம், ஆரம்பம் ஆகிய இவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தினல் (இவ்விரண்டுங் கலப்பதனுல்) இந்த முகஸந்திக்கு 1. உபக்ஷேபம், 2. பரிகரம், 3. பரிந்நியாஸம், 4. விலோபனம், 5. யுக்தி, 6. பிராப்தி, 7. ஸமாதானம், 8. விதானம், 9. பரிபாவனை, 10. உத்பேதம், 11. பேதம், 12. கரணம் எனப்பன்னிரண்டு அங்கங்களுண்டு.

முன் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களுள்ள பீஜத்தை நிலைக்கச்செய்தல் **உபக்ஷேபம்** எனப்படும்.

ரத்நாவளியில்.—"அநுகூலமான தெய்வம் தீவாந்தரங்களினின் றேனும், சமுத்திரத்தி னடுவிலிருந்தேனும், திகந்தங்களிலிருந்தேனும், விரும்பிய பதார்த்தத்தைச் சீக்கிரமாய்த் தந்து சேர்க்கும்" என்று திரைக்குள் யௌகந்தராயன் வத்ஸராஜனுக்கு (இளவரசனுக்கு) ரத்நாவளி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய தெய்வாநுகூல்யமுள்ள தன்னுடைய வியாபாரத்தை (தன்காரியத்தை) "பீஜத்துவ"த்தினால் இங்கு ஸ்தாபித்தான்.

அந்த பீஜம் விஸ்தரித்தல் **பரிகரம்** எனப்படும்.

ரத்நாவளியில்.—"அப்படி இல்லாவிடின் சித்தருடைய உபதேசத்தின் மீது நம்பிக்கையினால், விரும்பப்பட்டதும், கப்பல் உடைந்ததனால் சமுத்திரத்தில் முழுகி மிதந்ததுமாகிய தெப்பப்பலகை ஸிம்மளேசுவரனுடைய புதல்விக்கு அகப்படுவது எங்கே" என்பது முதலாய் "எல்லா விதத்திலும் நமது அரசனுக்கு மங்களமாகின்றது" என்பது வரைக்குமுள்ள வாக்கியங்களினால் அந்த பீஜமே வளர்த்திச் சொல்லப்படுவதனால் இது "பரிகரம்."

அந்த பீஜத்தின் நிறைவேற்றம் **பரிந்நியாஸம்** எனப்படும்.

பீஜத்திற்கு அநுகுணங்களாகிய குணங்களை வர்ணித்தல் **விலோபனம்** ஆகும். விலோபனம்=ஆசையுண்டாக்குதல்.

பீஜத்தின் பிரயோஜனம் யுக்தமானதென்று நிச்சயித்தல் **யுக்தி** ஆம்.

சுகத்தின் வரவே **பிராப்தி** எனப்படும். மனதுக்குச் சுகம் தோற்றுவது "பிராப்தி" யாம்.

பீஜத்தின் வரவு (தோற்றம்) **சமாதான** மெனப்படும்.

எதனாற்சுகமுந் துக்கமு முண்டாகுமோ அதனைத் தெரிவித்தல் **விதானம்** ஆம்.

வேணீஸம்ஹாரத்தில்.—திரௌபதி பீமஸேனனைப்பார்த்து, "நாதா, திரும்பிவரும் உம்மால் நான் சமாதானப்படுத்தப் படவேண்டும்" என்றதற்குப் பீமஸேனன், "ஓ பாஞ்சாலவரசனது புத்திரீ! இனிவெறும் சமாதானத்தினாற் பிரயோஜன மென்னை? யுத்தத்தில் கௌரவர்களெல்லாரையும் பாக்கியின்றிக் கொல்லாமல் அவமான மிகுந்த லஜ்ஜைகொண்டு வாடின முகத்துடன் கூடிய பீமஸேனனை நீ இனிப்பாராய்" என்பதனால் யுத்தம் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் காரணமாதலின் இது "விதான" மாயிற்று.

பீஜத்தைக்குறித்து மிகுந்தஆச்சரியகரமானவார்த்தைகளைச்சொல்லிப் பரவசமடைவது **பரிபாவனை** எனப்படும்.

ரஹஸ்யத்தை வெளியிடுதல் **உத்பேதம்** எனப்படும். ரகசியமான பீஜத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லுதலாம்.

பீஜமாயிருக்கப்பட்டது விருத்தியடைவதற்குத் தகுந்த விதமாய்ப் பிரேரேபித்துச் சொல்லுதல் **பேதம்** எனப்படும்.

வேணீஸம்ஹாரத்தில்.—திரௌபதியானவள் பீமஸேனனைப் பார்த்து "நீர் எனது வியாகுலமே காரணமாய்ப் போர்புரியப் போகின்றீர். ஜாக்கிரதையாய்ச் சண்டைசெய்யுங்கள். சத்துருக்கள் பலசாலிகளாம்" என்பது முதலாய்ச் சொன்னதற்குப் பீமசேனன்தன்னுடைய பிரதாபங்களையெடுத்துரைத்து அவளுடைய மனதிலிருந்த குரோதத்தை உற்சாகப்படுத்தி (விருத்திசெய்து) பேசினன். இது "பேதம" எனப்படும்.

பீஜத்திற்குத் தகுந்த காரியத்தை ஆரம்பித்தல் **கரணம்** எனப்படும். பீஜமான விஷயம் முடிவுபெற்றுப் பயன்றருவதற்குத் தகுந்த காரியத்தைச் செய்ய முயலுவதாம்.

மேற்கூறிய பன்னிரண்டு அங்கங்களில் 1. உபக்ஷேபம், 2. பரிகரம், 3. பரிந்நியாஸம், 4. யுக்தி, 5. உத்பேதம், 6. ஸமாதானம் ஆகிய ஆறும் முக்கியமானவை. முகஸந்தியில் இவை ஆறேனு மிருக்கவேண்டியது அவசியமாம்.

(இன்னும் வரும்.)

தி. அ. ஸ்வாமிநாத ஐயர்.

பௌத்தமதம்.*

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌜𑌗𑌤𑌿𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃,
𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑌠𑌿𑌤𑌯𑍋𑌃𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌣𑍂𑌨𑌾𑌂।
𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑌃𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌶𑍍𑌚𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌿𑌦𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌨𑍇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍,
𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁॥

ஸ்ரீமத் புத்தஸ்ய சாஸ்த்ரம் ஜகதி பஹுவிதம் வர்த்ததே தஸ்யசிஷ்யா :
சத்வாரஸ் ஸுப்ரஸித்தா: ப்ரதமபடிதயோ: புஞ்ஜவாத ஸ்த்வணூநாம்
ஸ்தம்ப: கும்பச்ச குட்யம் ஜகதிதமகிலம் நோத்தரஸ்மின் க்ஷணேஸ்யாத் ;
ஞேயம் ஞானானுமேயம் வததிமுககதஸ் த்வக்ஷகம்யம் பரஸ்து.

---

* இது இவ்வாசிரியர் வடமொழியிற் செய்திருக்கிற புத்தகத்தின் சுருக்கம்.

ஸ்ரீ புத்தருடைய சாஸ்த்ரம் ஜகத்தில் வெகுவிதமாய் விளங்குகிறது அவருக்கு சிஷ்யர்கள் நால்வர் ப்ரபலமாய் இருந்தார்கள். முதல் இருவரும் பரமாணுக்கூட்டவாதம் செய்தவர்கள். தூண், குடம், சுவர், முதலான ஜகமெல்லாம் உத்தரக்ஷணத்தில் இல்லை என்பார்கள். அறிவினால் ஊகிக்கப்படுவதே வஸ்துவாவது என்று முதலாவர் சொல்வர். ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு வரத்தகுந்தது தான் அந்த வஸ்து என்று இரண்டாவர் சொல்வர். இவ்விருவர் பெயராவன ஸௌத்ராந்திகர், வைபாஷிகர் என்பனவாம். பிருதிவி முதலான பூதங்களினுடைய அணுத்திரட்சியே குடம், தடாகம், நெருப்பு, வாயு முதலிய வெளிப்பொருள்களாம். அதனைத்தவிரத்தடிப்பான பொருள் வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஸமஸ்த ஜகத்தும் க்ஷணம் தான் உள்ளது. தீபத்தின் சுவாலைபோல வேலைசெய்யும் தன்மை யுள்ளபடியால் க்ஷணம்தான் இருப்பது. இதுவரையிலும் ஸௌத்ராந்திகர், வையாஷிகர் இருவரும் ஒத்த அபிப்பிராயப்பட்டவர்கள். குடம் முதலானது தன்சொரூபத்தை அறிவிற் புகுத்திவிட்டு இல்லாமற்போம். அறிவில் அறிவாய்ப் புகுந்த சொரூபத்தாற் சென்றுபோன குடம்முதலானவை ஊகிக்கப்படுவன என்று ஸௌத்ராந்திகர் சொல்வர். குடம் முதலானவை அறிவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாவன; எல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமே என்பது வைபாஷிகர் பக்ஷம். ஸ்கந்தம் என்பது தேகத்திற்குள்ளே ஸங்காதரூபமாக இருப்பது இருவருக்கும் பக்ஷந்தான். வெளி விஷயங்களுடன் கலந்த இந்திரியங்களை ரூபஸ்கந்தம் என்பர். நான் என்றும், இது என்றும், நிர்விகல்பமான அறிவு விஞ்ஞான ஸ்கந்தம். குடம் என்று பிரிந்த அறிவு ஸம்ஞா ஸ்கந்தம். ஆசை முதலான தர்மா தர்மங்கள் ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தம் என்னப்படும். எப்பொருளும் க்ஷணந்தான் இருக்கும், உண்டாகிறது துக்கந்தான் என்ற பாவனையால். சுத்தமான விஞ்ஞான பந்தியே மோக்ஷமாவது. க்ஷணமாயும் துக்கமாயும் இருப்பதை நித்யம் என்றும் சுகம் என்றும் நினைப்பது அவித்தை. அதனால் ஆசை முதலிலுண்டாம். அதனாற் பிரவிருத்தி உண்டாம். அதனால் அதிருஷ்டம் உண்டாம். அதனால் விஞ்ஞானமாகிற ஜீவனுக்குப் போகத்தில் இச்சையுண்டாம். அதன்மேல் திரவியத்திற் பிரவேசம் உண்டாகிறது. அதன்மேல் கர்ப்பநீர் தடிக்கிறது, அதன்மேல் உடல் உண்டாகிறது. அதன்மேல் விஷயவிஞ்ஞான சுகதுக்காதி விஷயத்தில் இச்சை உண்டாகிறது. அதன்மேல் அதை அடையும்படி பிரவிருத்தி உண்டாகிறது. அதன் மேல் மனுஷ்யத்தன்மை முதலான அபிமானம், கிழத்தனம், மரணம், இவைகள் உண்டாம். ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணமாயும் காரியமாயும் எப்பொழுதும் ஏற்றம்போலே சுழல்வது. ஸங்காதம் ஆவதற்கு யுத்தி என்பர். சுலோகத்தில் முககத: என்பது ஸௌத்ராந்திகரையும், பர: என்பது வைபாஷிகரையும் குறிக்கும்.

𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌮𑌪𑌿𑌜𑌗𑌜𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌹𑌿𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍,
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌘𑌟𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍,
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌨𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂,
𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑌕𑌰𑍋𑌚𑍍𑌛𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

**யோகாசார ஸ்த்ரிதீயோ நிகிலமபி ஜகத் ஞானபின்னம் நஹிஸ்யாத்
ஞானஸ்யாகாரபேதோ கடபட கடிதம் ஸர்வமேதத் க்ஷணேஸ்யாத்
தஸ்மின் நைராத்ம்ய புத்யா பஹிரிதிவிதிதே வஸ்து மாத்ரே விமுக்தம்
விந்தேத் வித்வான் மஹாத்மா மதமிதமகரோச் சூன்யவாதம் சதுர்த்தஃ**

புத்தர்க்கு மூன்றாவது சிஷ்யர் யோகாசாரர். எதுவும், க்ஷணந்தான் இருக்கும். அறிவில்தான் இருக்கும். வெளிப்பட் டிருப்பதாகத் தோன்றுவது ப்ராந்தி. அந்தப்ராந்திக்கு ஏற்றவிஷயம் இல்லை. இப்படி நைராத்மிய பாவனையால் வெளி விஷயத்தில், இது, அது என்ற ஆலயவிஞ்ஞானம் மாத்திரம் நின்று ஈசுவரன் என்கிற ஸர்வஞ்ஞ விஞ்ஞான பந்தியில் அடங்குவதே மோக்ஷம். இது யோகாசாரர் மதம்.

நாலாவதவர், மாத்யமிகர். அவர் சூந்யவாதர். அதாவது, அதிஷ்டானமின்றியே விஷயப்பிரமம் வருகிறது. விஷயம் க்ஷணந்தான் உள்ளது. வ்யவகாரத்துக்கு வரும். ஆனாற் பொய். நிஜத்தைவிசாரித்தால் சூந்யம் தான் முடிவில் நிலைப்பது. இப்படிப்பட்ட பாவனை செய்து சூந்யத்தியானம் பண்ணி சூந்யமாவதே மோக்ஷமாம்.

திருவிசைநல்லூர் - நீலமேக சாஸ்திரி.

---

* அத்துவித வாக்கியத் தெளிவுரை.

அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லில் அகரம் அன்மை இன்மை மறுதலை யென்னும் மூன்றனுள் ஒன்று பயக்கும். அவற்றுள், இன்மைப்பொருள் கொண்ட மாயாவாதி, இரண்டின்மை ஒரு பொருளன்றி இரண்டு முதலிய னவா யெண்ணப்படும் பொருள்க ளில்லாமையால், அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப்பொருளொன் றென்பதே யாமெனவும், ஒரு பொருளாயினுங் குண குணியின் வேற்றுமை தோன்ற நிற்பிற் கேவலமொன் றாதலின்மை

---

* இது திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த **திராவிடமா பாடியத்திலுளது.**

யால், அத்துவித மென்ப துபசாரச் சொல்லாய் முடியுமாகலால், தன்னின் வேறுபொரு பொருளுமின்றித் தானுங் குணமுடைய பொருளென விசேடிக்கப் படுதலின்றி நிர்விசேடமாய் நிற்கும் பரப்பிரமப் பொருளென்பது அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகக் கோடலின் அவர்கள் கேவலாத்துவிதிகள் எனவும் வழங்கப்படுவர்.

இராமாநுசர் சிவாத்துவித சைவர் முதலோரும் அவ்வாறே யின்மை பற்றி யொன்றே யெனப் பொருள்கொண்டு, சத்திசங்கற்ப முதலிய குணங்கள் பரப்பிரமப் பொருளுக் குளவென்று உபநிடதங்கள் கூறுதலானும், அவை செய்கை யென்றற்கோ ரியைபின்மையானும், பசுபாச முண்மையு முபநிடதங்களி னோதுதலானும், அவைகளோடு முரணிக் கேவலாத்துவித மெனக்கோடல் பொருந்தாமையின், தன்னுடியை யுடைய பசுபாசங்களானுந் தன்குணங்களாய சத்திசங்கற்ப முதலியவற்றானும் விசேடிக்கப் பட்டு விசிட்டமாய் நின்ற பரப்பிரமம் இரண்டில்லை யென்பதே அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென விசிட்டாத்துவிதங் கோடலா லவர்கள் விசிட்டாத்துவிதி களெனவழங்கப்படுவர்.

பேதவாதிகள், மறுதலைப் பொருள் பற்றி இரண்டன் மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள்கொண்டு, அங்ஙனங் கொள்ளவே அவ்வொன்றன் மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற் கிழுக்கின்மையின் அத்துவித மென்பதுந் துவிதமென்னும் பொருளைப் பயக்குமென்று போவர்.

அவரெல்லா மச்சொற்கு ஒன்றேயெனப் பொருள் கொண்டு தத்த மதங்களோடு முரணுமைப்பொருட்டுக் கேவலம், விசிட்டம், மறுதலை யென்னு மடை கட்டி யிடர்ப்பட்டு* ப்பொருள் கொள்வர்; அவருண் மாயாவாதி கூறுங் கேவலமும் பேதவாதி கூறுமறுதலையுஞ் சுருதியோடு முரணுதலி னீண்டைக் கேலாவாம்; ஏனையோர் கூறும் விசிட்டம் பொருந்துமாயினும், அத்துவிதத்துக்குப் பொருளொன்றெனக் கோடல் பொருந்தாது; என்னை? ஒன்றென்பது பொருளாயின், ஒன்றெனவே விளங்கக்கூறவமையும்; அவ்வாறின்றி அத்துவித மென வுய்த்துணர வைத்தோத வேண்டாமையானும், ஒன்றெனப் பொருள் கொள்ளின் மாவாக்கியப் பொருள்பயப்பதோர் விசேடமின்மையின், அத்துவித மென்பது பற்றி யாண்டொரு பயன்படாமை யானுமென்க. மற்றென்னையோ அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனின், சித்தாந்தசைவ ருரைக்குமாறு காட்டுதும்: "அது நீயாகின்றாய்" எனவும், "அது நானாகின்றேன்" எனவும், "அது வதுவாகின்றது" எனவு மூவிடம் பற்றி நிகழுந்தத்துவமசிமுதலிய மாவாக்கியங்களைக் கேட்டவழி, அது வென்பதொரு பொ

* இடர்ப்படும் என்பதுஉம் பாடம்.

ருள், நீ யென்பதொரு பொருளாகலின், ஒரு பொருண் மற்றொரு பொருளா மாறு யாங்ஙன மென்னுமைய நீக்குதற் கெழுந்ததாகலின் அது வதுவாதற் கேதுவான் அவ்விரண்டற்கு * முளதாகிய சம்பந்த விசேட முணர்த்துதலே அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென் றுணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லாற் பெறப்படுஞ் சம்பந்தம் ஐக்கியமோ, தாதான்மியமோ, சமவாயமோ, சையோகமோ வெனக்கடாயினார்க்கு, ஆற்று நீருங் கடனீருந் தம்மிற் சேர்ந்தாற் போலவுங் குடாகாயமு மகாகாயமுந் தம்மிற் சேர்ந்தாற் போலவுமா மெனின், அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவழி யொருபொருளே யாயினும் ஒன்றெனவே யமையும்; அத்துவிதமெனவுய்த் துணரவைத் தோதவேண்டா; அன்றியு மொன்றாயவழி யதுவது வாய் நின்றறிதலாகிய ஆன்மவிலக்கண முத்திக் காலத்தில்லை யெனப்பட்டு வழுவாமாகலின் அது பொருந்தாமையானும், குணகுணி கட்குத் தம்மினுளதாகிய சம்பந்தம் போலுந் தாதான்மிய மெனில், ஆன்மா முதல்வனைப் போலக் குணகுணிப் பொருளாய் நிற்பதன்றி முதல்வனுக்குக் குணமாகாமையான், அவ்வாறியைதல் கூடாமையானும், தாதான் மியத்தின் வேறாய் நையாயிகர் கூறுஞ் சமவாய மொன்றின்மை யானும், விரலும் விரலுஞ் சேர்ந்து நின்றாற்போலச் சையோக மெனின், அவ்வியாவ்விய விருத்தியாகிய சையோகம் வியாபகப் பொருட்குக் கூடாமையானும், யாதானுமோ ரியைபுபற்றிக் கூறப்படுஞ் சொரூப சம்பந்த மெனின், அது மாவாக்கியப் பொருளை வலியுறுத்தற் கெழுந்த அத்துவிதச் சொற்குப் பொருளாகாமையானும் † சொரூப சம்பந்த மாத்திரையிற் சிவானந்தத்தை யநுபவித்தல் கூடாமையானும், இவற்றின் வேறாயின்ன தென்றறிய வாராத அநிர்வசன மெனின், அங்ஙனங் கூறுதன் மாயாவாதி கூற்றாய் வழுவாமாகலானும், அவை யெல்லா மீண்டைக் கேலாமையின் வேறு விடுக்குமா றென்னை யெனிற் கூறுதும் :—ஒரு பொருளே அவயவ அவயவிகளாயாதல், குணகுணிகளாயாதல், வேற்றுமைப்பட்டிரண்டாய் நிற்றற் கேதுவாகிய தாதான்மியமும், அதுபோல இருபொருளே யதுவதுவா யொற்றுமைப்பட்டு ஒன்றாய் நிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியமு மெனத் தாதான்மிய சம்பந்த மிருவகைப்படும்; அவற்றுண் முன்னையது தாதான்மிய மென்றும், பின்னையது அத்துவித மென்றும் வழங்கப்படும்; அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேற்கூறிய வாற்றான் வேறுபொருட்டு மாறின்றி அன்மைப்பொருள் பற்றி யிரண்டென வேற்றுமைப் படாமை நிற்றலே யாமென்க. இதுவே ஆசிரியர் கருத்தென்பது "அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லேயன்னிய நாத்தியை யுணர்த்து மாயிட்டு" என்றதனானும்

* அவ்விரண்டு என்பதுஉம் பாடம். † ளாகாதானும் எ—ம்.

புடை நூலாசிரியர் "பிரிவருமத்துவித மாகுஞ் சிறப்பினதாய்" என்றுடம் பொடுபுணர்த் தோதியதனு மறிக.

இவ்வத்துவிதம் அபேத சம்பந்தமாகிய ஐக்கியா ஐக்கியமு மன்றிப் பேதாபேத சம்பந்தமாகிய தாதான்மியமு மன்றிப் பேதசம்பந்த மாகிய சையோகமுமன்றிக் கலப்பும், உடனாதலும், வேறாதலு மாகிய மூன்றுந் தன்கட்டோன்றி நிற்றல் பற்றி யம்மூன்றற்கும் பொதுவாகக் கூறப்படுமாகலான், அவ்வத்து விதத்திற் கொவ்வோரிடங்களி "னலை கடலிற் சென்றடங்குமாறுபோல்" எனவும் வானத்தின் வானும் மணத்தின் மணமும் போலெனவும் அபேதவுவமையும் "பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும் போல்" எனவும் "நீரு மமுதமும் போலாங் காணரனாருள்" எனவும் பேதாபேத வுவமையும், இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போலியைந்து" எனப்பேத வுவமையும் ஒரு புடை யொப்புமை பற்றி யெடுத்துக் காட்டுபவாகலின், இங்ஙன முரணுவபோல வேறுவேறு பெயரெடுத்துக் காட்டுதல் பற்றி மலையற்க.

இம்மூன்றியல்புந் தன் கட்டோன்ற விவற்றிற்கு வேறாய் நிற்கும் அத்துவிதத்திற்குச் சிறந்தெடுத்துக் காட்டப்படும் உவமையாவது :—ஆன்ம போதமுங் கண்ணொளியுந் தம்முளத்துவிதமாய் நிற்றலா மெனக் "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம் போற், காண வுள்ளத்தைக்கண்டு காட்டலின்" எனவும் "காட்டக்கண்டிடுந் தன்மையுடைய கண்ணுக்கேயு முயிர் காட்டிக் கண்டிடுமா போலீசனுயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டிடுவான்" எனவும் "அறி வொளிபோற் பிரிவருமத்து விதமாகும்" எனவு மூன்று நூலாசிரியருஞ் சித்தாந்த முடிவுணர்த்தும் வழியிதனையே யெடுத்துக் காட்டியவாறறிக.

இவ்வத்து விதம் ஏனையோர் போலக் கேவலம், விசிட்டம், மறுதலையென்னுத லொன்றான் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத்து விதமென வழங்கப்படும். ஈண்டுச் சுத்தமென்றது யாதொன்றானும் விசேடிக்கப்படாது நிற்றலை; அது விசேடத்தைச் "சுத்த சத்தை" எனத் தார்க்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டானு மறிக. இங்ஙன மொருபொருள், இருதன்மையான வியாபகமும் வியாப்பியமுமான இருபொரு ளொருதன்மையான் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்குந் தாதான்மிய சம்பந்த மொன்றுண்டெனவும், அதுவே அன்மைப்பொருள்பற்றிய அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லான் உணர்த்தப்பட்டதெனவும் அறியப்படாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறு இவ்வுண்மை யுணர்த்துமன்றி விஞ்ஞான தீக்கையாலுடல் பொருள்களோ டொப்பச் சற்குரவன் கையிற்றானஞ் செய்தளித்த பொருளென் றறியு மறிவு சலியாமைப் பொருட்டு நாணாளுஞ் சிவபூசையிற் செபகன்மங்க ளோடொப்பச் 'சிவோ

தாதா' வென்னு மந்திரமோதி ஆன்மாவையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூப ரோடு தானஞ் செய்தளித்துந் தான் சுதந்திரனே சிவனுடைமை யல்லன் எனப்பிணங்கிப் பரமசற்பாத்திரத்திற்றானஞ் செய்த பொருளை அபகரிக்க நினைக்கும் நினைவுடையாரோடு பேசினு முய்தியில்லதோர் கொடியபாவ மென்றொழிக. தன்னைத் தானஞ் செய்தலாவது: தான் சிவனுக்குப் பர தந்திரனென்றறிந்து அவனருளல்லா தொன்றையுஞ் செய்யாதொழுகி நிற்ற லேயாமென்றுணர்தல். அற்றேல் மலவாசனை நீங்குதற்பொருட்டுத் தன் னைத் தானஞ் செய்ததாகப் பாவித்தன்மாத்திரையே யாகலின் அது பற்றி யிழுக்கென்னை யெனின்:—அங்ஙனமாக. அப்பாவனை போலியோ உண் மையோ வெனக் கடாயினர்க்கு, உண்மை யெனின், பரதந்திரராதற் கிழுக் கில்லை; போலியெனின்; பசித்தவன் உண்டான்போல வெத்துணைப் பாவ கஞ் செய்யினும் பசிநீங்குதல் கண்டிலமாகலின், அதுபோலப் போலிப்பா வனையான் மலவாசனை நீங்குமாறின்மையின், அது வீண்டொழிலாய் முடி யும்; இன்னும் பாவனை போலியென்பார்க்குப் பாவனை வழியாச் செய் யும் மந்திர கிரியைகளும் போலியாய் முடியும்; முடியவே, பாவனை முதன் மூன்றானு மவர் செய்யுஞ் சிவதீக்கையும், சிவபூசையும், சிவத்தியான முத லிய வெல்லா வாசாரங்களு மங்ஙனம் போலியாச் செய்வது தமக்காயினும் பிறர்க்காயினும் பயன்படுமாறின்மையின் மாணுக்கரை வஞ்சித்துத் தம்மு டம்பை யோம்புதற் பொருட்டுச் செய்யுமாரவார மாத்திரை போலு மென் றொழிக.

(இன்னும் வரும்.)

பெண் கல்வி.

சோதரர்காள்! சோதரிகாள்!

எனது சிற்றறிவிற் கெட்டிய சில விடயங்களைச் செந்தமிழ் வல்லோர் பலராற் சிறந்து விளங்கும் இஞ்ஞானபோதினியின் வாயிலான் வெளியிடு வான் றுணிகின்றேன்.

ஒரு விடயத்தினை வெளியிடுந் தன்மையோரெவரும் தன் பொருட்டுக் கூறுதலென்றும், பிறர் பொருட்டுக் கூறுதலென்றும் தன் பொருட்டும் பிறர் பொருட்டுந் தழுவிக் கூறுதலென்றும் ஆகிய இம் முத்திறத்தினு ளேதேனு மொன்றன் வழிப்பட்டோராதல் வேண்டும்.

யானோ எனதையவிபரீதங்களை யறக்களைந்துகோடல் கருதித் தன்பொ ருட்டுக் கூறுதலென்னுங் கொள்கையினையே மேற்கொண் டுளேனாதலிற்

டன்னூ லாராய்ச்சியில் வல்ல இப்பத்திரிகாசிரிய ராதியர் தமது சஞ்சிகை யுள் இந்நிருபம் இடம் பெறத்தக்கதன்றெனத் தவிர்க்காரென நம்புகின்ற னன்.

சில காலந்தொட்டுக் கல்வி யென்னும் பொதுச்செல்வம் பெண் எனும் மொழி யொன்றனைத் தன்மேற்கொண்டு பெண் கல்வி யென்று சிற்சிலராற் பிரித் தோதப்பட்டு வருதலைக் காண்கின்றோம். பெண் கல்வியெனப் பிரித் தோதிய வழியே ஆண்கல்வி யென மற்றொரு சிறப்புப்பெயரும் அக்கல்விக் குச் சித்தித்தது. ஆயினும் இவ்விருபால் வேற்றுமைப் பெயர்களன்றி, அந் தணர் கல்வி, அரசர் கல்வி, வைசியர் கல்வி, சூத்திரர் கல்வி என வருண வேற்றுமைப் பெயர்களும் வகுக்கப்படா திருப்பது மகிழத் தக்கதே. அவ் வாறும் வழங்க நேருமேல் நான்கு வருணத்திலுள்ள விருபாலாரும் தத்த முட்கலாம் விளைக்கத்தலைப்படவும் கூடும். அவ்வா றெல்லாமின்றி இம்மட் டோடும் நின்றது அக்கல்வி செய்ததவமும் நடுநிலை யாளராகிய பெரியோ ரது ஆசீர்வசன பலனுமேயாம். இது நிற்க.

இனி அவ்வாறு வழங்கப்படுதற்குக் காரணம் யாதென்பதைச் சற்று நோக்குவோமாயின் கல்வி என்பது ஆதிகாலத்து ஆண்பாலொருவர்க்கே உரித்தா யிருந்ததென்றும் பெண்பாலார் கல்வி கற்றுவந்த தில்லையென்றும், தற்காலம் ஆங்கிலேயராளுகையினுல் நம்மவர்க்கு மகளிர்களையுங் கல்வித் தேர்ச்சி யுடையவர்களாக்குவதில் புது விருப்பந்தோன்றி வருகிறதென் றும் அபிப்பிராயப் படுஞ் சிலர் பெண்கள் கற்பது பிழையென மறுப்பதே யாம். புது நாகரீகத்துட் சேர்ந்ததேயாயினும் நமக்குப் பயன் தாத்தக்க வைகளை நாம் கைக்கொள்வதில் எவ்வித ஆட்சேபமுமில்லை. அவ்வாறு ஆட்சேபிப்பவர்களே புதிதா யேற்பட்ட புகை வண்டியிலேறுமலும், புதி தா யேற்பட்ட தந்தியில் அவசரம் நேர்ந்துழிப் பேசாமலும், புதிதா யேற் பட்ட காயிதங்களில் வரையாமலும், புதிதாயேற்பட்ட அன்னியநாட்டு மெல்லாடைகளைத் தரியாமலும், புதிதாயேற்பட்ட அன்னிய நாட்டுத் தட்டுமுட்டுக்களை வாங்காமலும், புதிதாயேற்பட்ட பதனிட்ட பற்பல நாற் காற் பிராணிகளின் சர்மங்களினுல் உள்ளும்புறமும் பொதிந்து மூடப்பட்ட தும், ஒரு குதிரை இரு குதிரை நாற் குதிரை முதலியவைகள் பூட்டப்பட் டதும், கையினுற் செலுத்தத் தக்கனவும், காலினுலுதைக்கத் தக்கனவும் ஆகிய பற்பலவகைச் சகடங்களை யூர்ந்து செல்லாமலும், புதிதாயேற்பட்ட பற்பல வகையான மெய்க்கவசங்களை யணியாமலும், புதிதாயேற்பட்ட காலங்காட்டுங் கருவிகளைத் தமதில்லங்களி லமைக்காமலும், புதிதாயேற் பட்ட பற்பலவகைச் சிற்றுண்டிகளை விரும்பாமலும், புதிதாயேற்பட்ட விசித்திராபரணங்களையும் பட்டாடைகளையும் நமது மங்கையர்க்கு வாங் கி யளியாமலும், இன்னும் சொல்லத் தொலையாத வெண்ணிறந்த புதிய வழக்கங்களைக் கையாடாமலும், நிராகரிப்பார்களாகில் அப்போழ்தத்தில்

அதனை யாமொப்பவேண்டியதே. அத்தகைய நெறியுடையோரெவரு மிக் காலத்திலை யென்பதை யெவரு மறுக்கப்புகார். ஆதலின், மற்றின்னோர் வீண்வாதந் தொடுப்பதெற்றிற்கோ? அறிகிலம். இது நிற்க, இனி அத்தகை யார் கொள்கைப்படி பெண் கல்வி முற்காலத்திலிருந்த தில்லையென்பதாவ துண்மைகொலோ வென்பதையுஞ் சற்று ஆராய்வோம்.

"குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு."

என்ற **நாலடி நானூற்று** முதுமொழியே கல்வி யிருபாலார்க்கும் பொது வென்பதையும், பெண் பாலார்க்குக் கல்வி யழகைப்போற் சிறப்பினைத் தருவ தெதுவுமின்றென்பதையுங் நன்கு விளக்குகின்றது. அன்றியும்,

"பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே"

எனும் **கம்பராமாயணம்** பாலகாண்டம் நாட்டுப்படலம் 36-வது செய்யுளி னால், பெண் கல்வி முற்காலத்திலும் தேச நன்மைக் கறிகுறியாக நம் முன் னோராற் சிறப்பித்து வரப்பட்டுச் செழித்திருந்த தென்பது தெற்றெனவுண ரக் கூடியதா யிருக்கின்ற தன்றியும் பிற்கூறிய செய்யுளின் பின்னிரண்டடி களினாற் (பெண்கள் படித்தால் நடை கோணுவார்களென்று சிலர் கொள் ளும் மயக்கமும் மாய்ந்திட) கற்புடை மங்கையர்க்கே உதார குணமும் இன் சொல்லுமுண்டாதலியல் பென்னுமுண்மை யநுபவத்தினையும் அறிவுறுத் தியபடியாயிற்று. இவைகளுமன்றி ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவரர் மொழிபெயர்த் தருளிய **பேரூர்ப்புராணம்** திருநீற்று மேட்டுப்படலம்;

"அத்தகு தான்மிகற் கமைந்த கற்பினள்
கொத்தொளி விரிதருங் கொடிமின் போறலான்
வித்துரு லதையென விளம்பு நாமத்தாண்
முத்தமிழ்க் கல்வியு முற்றக் கற்றுளாள்."

"அழகினிற் கல்வியி னுரு மொப்பிலா
மழலையங் கிளவியாண் மதுரச் செந்தமிழ்
பழகிய மாதர்கள் பலர்தற் சூழ்தரக்
கழகமுள் ளவர்கள்கை விதிர்ப்ப வைகுவாள்."

எனும் 4-5-வது செய்யுட்களினாலும், பெண்கள் முற்காலத்தில் முத்தமி ழ்ப் புலமையும் வாய்ந்திருந்தார்க ளென்பதோடு, அவ்விதப் புலமையும்

அபூர்வமானதென நினைத்தற்கிடந் தராது "மதுரச்செந்தமிழ் பழகிய மாதர்கள் பலர் தற்சூழ்தர" எனத் தெளித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் முற்காலத்துக் கல்விகற்ற பல பெண்களும் ஒருங்குகூடி யளவளாவியது முண்டென்பதோடு "கழக முள்ளவர்கள் கைவிதிர்ப்ப வைகுவாள்" என ஆண்பாலாரும் அதிசயித்து வியக்கும் கல்விப் பெருக்கினைப் பெண்கள் பெற்றிருந்தார்களென்பதும் இனிது பெறப்படுகின்றது.

இன்னும் சிந்தாமணியில் விஜயையைத் தேற்றுவான் புகுந்த சச்சந்தன், அவளை நோக்கி

'வண்டுமொய்த் தரற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த நண்ணூ
லுண்டுவைத் தனைய நீயு முணர்விலா நீரை யாகி
விண்டுகண் ணருவி சோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
லொண்டொடி தகுவ தன்று லொழிகநின் கவலை யென்றான்."

எனக் கூறியதாகக் பெறப்பட் டிருத்தலினாலும், பெண்கல்வி முற்காலத்தே யுளதாயிருந்ததென்பது திண்ணம் திண்ணம்.

கம்பர் வீட்டிற் பணிப்பெண்ணா யிருந்தவளும் அநேக சமயோசிதமான சித்திர கவிகளைப்பாடிய தாகக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

இத்தகைய பற்பல சாட்சியங்களையும் எவ்வாறு மறைக்க முடியுமோ? அறிகிலம். இவைகள் தமக்குப் பிரமாண மல்லவென மறுத்தாலன்றி, மறைக்க வழியில்லை. ஈண்டுக்காட்டிய பிரமாண மல்லவெனத் துணிந்து கூறப்புகுவோரெவரும், வேதம், அங்கம், புராணம் முதலிய நமது மதத்திற் காணிவேர்களாய முன்னூல்க ளனைத்தினையும், பிரமாணமாகக் கொள்ளாராதலின், அத்தகைய புறமதத்தினரது கூற்றிற்கு யாம் விடையளிக்கவேண்டிய விதியுமின்றெனவிடுக்க. அன்றியும் அன்னார் மொழியால் நம்மவர்க்கு வரக்கடவதாம் இழுக்கொன்று மில்லையென்க.

நாமகளே பெண்பாலென முறையிடும் நமது வேதாதிப் பிரமாணங்களை யுணர்ந்தவர்க்கு, வேறு பிரமாணங்களைத் தேடி யெடுப்பதும் வேண்டற்பாலதன்றாம்.

"அன்னை தயையு மடியாள் பணியு மலர்ப்
பொன்னி யழகும் புவிப் பொறையும்—வன்னவுடல்
வேசி துயிலும் விறன் மந்திரி மதியும்
பேசி லிவை யுடையாள் பெண்".

என்ற வெண்பாவிலும், பெண்கள் கல்விப் பாடுடையவர்களா யிருத்தல் வேண்டு மென்பது தோன்ற "விறன்மந்திரி மதியும்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுளது. படியாத பெண்ணிற்கு, விறன் மந்திரியின்மதி, எவ்வாறு பிராப்தியுண்டாம், அத்தகைப் பெருமதி யில்லாதவள் பெண்ணல்ல வென்றன்றோ பொருள்படுகின்றது.

உண்மைச் சகோதரர்களே! இவற்றினை யெல்லாம் ஆழ நோக்கி வீணான வித்தியாசம் பாராட்டாமல், உங்கள் அருமைப் பெண்களையும், சோதரிகளையும், கல்வித் தேர்ச்சியுடையவர்களாக்குவதில் ஊக்கத்துடன் முயலுங்கள். எடுத்துக்கூறும் எம்போலியர்மீது குரோதம் கொள்ளாதீர்கள். அறிவுடைமையாலுண்டாகும் அன்பே தம்பதிகளின் நீண்ட ஐக்கியத்திற்குக் காரணமன்றி, அறியாமையாலுண்டாகும் மூட வாஞ்சையன்று. அம்மூட வாஞ்சை கில்ட்டு நகைகளினாலும், சீட்டிச் சேலைகளினாலுங்கூட கல்லாப் பெண்களுக்கு மாறிவிடக்கூடும். கல்லாத சில பெண்களின் சம்பாஷணை சில சமையங்களில் பித்தர்க்கும் நகைவிளைக்கக் கூடியதாயிருக்க, வியாபகர்களான ஆடவர்களுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பை விளைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அந்தோ! இப்பெருந் துக்கத்தை யுள்ளமட்டில் எவ்வாறு அநுபவிப்பது. அறிவை விருத்திசெய்வதில் இரு பாலாரும் சம நிலையுடையவர்களே யென்பதை மனத்திற் பதியுங்கள். அபூர்வமாய் ஒரு பெண் படித்திருந்தால், அதுவும் அற்ப படிப்பாயிருந்தால், அப்பெண் அகங்கரித்தலியல்பே. எல்லாப் பெண்களும் கல்வியாளரா யிருக்கநேரின் அவ்வகங்காரம் தனக்குத்தானாய் மாய்ந்துவிடாது தடை! அவர்கள் மட்டிலன்று உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவர்கட்கும் அச்சுபாவ முளதேயாம். ஓர் ஊரில் ஒரே வயித்தியரிருந்தால் அத்தன்வந்திரிக்கு உள்ள செருக்கு மளவு கடந்ததாயிருத்த லநுபவசித்தம். சில குக்கிராமங்களில் இழிதொழிலாளராகிய சில வகுப்பினரால் உயர்குலத்தினரும் செல்வ முடையோருங் கூடப்படும்பாடும், அவர்களுடைய மிறுமாப்பும், அநுபவ முடையார்க்கு விளங்குமன்றி இதிலெழுதுவதிற் பயனில்லை. ஆதலின் செருக்கிற்குக் காரணம் போதுமான விருத்தி யில்லாமையே யாம்.

பெண்பாலார் அடங்கி நடப்பதற்காக அவர்கள் அறிவைச் சுருக்கிவிட நினைப்பதிலும், அவர்களது உணவைச் சுருக்கமுயலுதல் மிகுந்த புண்ணியமே. ஆடவர்போல் சமபோஜனமின்றி காட்டில் உண்டாகும் கந்த மூலங்களையே உண்ண வேண்டுமென ஏனோ விதிக்கக்கூடாது. அங்ஙனம் விதியுளதேல் அவர்களது தேகபலங்குன்றி இரத்தம்வற்றி ஊக்கமும் மனோ தைரியமும் தன்வழியொடுங்கி சொன்னபடி யெல்லாம் படிந்து நடப்பார்கள். அங்ஙனமின்றி, ஆடவர்கள் உண்ணும் அன்ன பானாதிகளையும் பண்டு பலாதிகளையும் பெண்பாலார் சர்வ சுதந்திரமாய் உண்ணவும், ஆடவர் புனையும் அணிகளிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ஆபரணங்களைப் புனையவும், ஆடவருடுக்கும் உடைகளிலும், எண்மடங்கு விலையுயர்ந்த சேலைகளை யுடுக்கவும், மனமுவந்து இடந்தந்து அறிவைமட்டிற் சுருக்கிவிடுவதனால் எவ்வாறடங்கி நடப்பார்கள். பின்னும் அற்பகுணமும் பேராசையும் டம்பமுந்தானே கொழுந்துவிட்டு வளர்கின்றது. அத்தகைப் பேதையர்களின் சொற்படி யொழுகில் துன்பமும் வறுமையும் மிகுவதன்றிச் சுகமும் லாபமும் எவ்வா

றுண்டாகும். மனையாளின் ஆலோசனையைக் கணவன் கேட்பது குற்றமெனின், மந்திரியின் மதியுடையவளே பெண்ணெனப்பெரியோர் கூறியிருப்பதெற்றிற்கு? அம்மதி அன்புடைய நாயகனுக்கன்றி மற்றெவர் பொருட்டுப் பயன்படத்தக்கது? இதற்குக் குசேல முனிவரே பெருஞ் சான்றாகும். இதுவுமன்றி ஆன்றோர் பலரது துணிபு மதுவேயா மென்றற்குப் பற்பல பிரமாணங்களு முளதாகும். ஆதலின், 'ஸ்திரீ புத்தி பிரளயாந்தகா' என்றும், 'தையல் சொற்கேளேல்' என்று முள்ள முதுமொழிகட்கு, தந்நலம் விற்றுண்ணும் பரத்தையர் வலையிற்சிக்கி அவர் சொல்வழி நடப்பது கேட்டைத் தருமென்பதே பொருளன்றி, தனது நன்மையையே கோரிச் சதா காலமும் கடவுளைத்துதிக்கும் பேரன்புபூண்ட உத்தம மனைவியின் சொல்லை நிராகரித்து நடத்தலென்பது பொருளன்றாம். அவ்வாறு உத்தம மனைவியாய் ஓர் ஆடவர்க்கு ஒருபெண் அமையக் கற்பிலக்கணங்களை யுணர்த்தும் பன்னூற் பயிற்சியே முதற் காரணமாதலின், அத்தகைக் கல்வியை நமது பெண்பாலார்க்கு அறிவுறுத்தி இருபாலாரும் சுகமடைவதிற் சோர்வடையாதீர்கள். பெண் கல்வி முற்காலத்தே நம்மவரில் தழைத்திருந்த நாகரிகமென்பதையும் மறவாதீர்கள்.

சகோதரர்களே! வந்தனம்.

அசலாம்பிகையம்மாள்.

சரித்திர விநோதாமிர்தம்.*

அதிவீர ராமபாண்டியனையும், அவர் நாடு நகர் முதலியவைகளையும் பற்றிப் பேசுமுன், பொதுவிலே பாண்டியர்களும், அவர்களைச் சார்ந்தவைகளுமாஞ் சில விசேடங்களைப்பற்றி ஆராய்வாம்.

'பாண்டியர்' என்பது 'பாண்டி' என்னு நாட்டாலேற்பட்ட பெயரென்றும், 'பாண்டி' என்பதே 'பாண்டியர்' என்னு மரசனாலேற்பட்ட பெயரென்றும், அவை பழமை என்றும் பொருட்கும் 'பண்டு' என்பதன் விகாரங்களென்றுங் கூறுவர். நாடு என்னும் பொருட்டாம் 'பாண்டில்' என்பது, 'செந்தில்' என்பது 'செந்தி' என நின்றபடி நின்று, சிறப்புவகையால் ஆந்

---

* முன் ஞானபோதினியின் 3-வது சம்புடம் 4-வது புத்தகத்து முதலிற்காணும் 'நூல் விழைவு' என்னும் 'புத்தகப் பொருட்புகழும் பேறும்' என்னும் அதுவும், 'சரித்திர விநோதாமிர்தம்' என்னு மிதுவும் அதிவீரராமபாண்டியன் சரித்திரத்தின் பிரிவுகளெனக் கொள்க.

நாட்டைக்குறித்தது என்பது மொன்ரும். இங்ஙனே இது தனித் தமிழ்ப் பத மென்னப்படும். உரைத்தவற்றிற் பண்டையோர் பாண்டியர், பண்டை நாடு பாண்டிநாடு என்ற காரணம் எக்கருத்துப் பற்றியோவெனின், "பாண்டியர் ஏனைத் தமிழரசரான சேர சோழர்கட்கு முற்பட்டவர்களும், ஆதலின் அவர்நாடு குறித்தவன்னோர் நாடுகட்கு முந்தியதாமெனக்கூறத் தடையின்றன்ரே?" எனப்பொறித்துள்ளராஞ் சில ஆங்கிலராதியரின் கருத்துப் பற்றியென்க.* சிலர், சந்திரவமிசத்துப் பாண்டு புத்திரர்களாகிய பஞ்ச பாண்டவர்களின் வழித்தோன்றல்களா வாரிவராகையான், பாண்டியர்க ளென்னப்பட்டார்கள்; அவர்நாடும் அதுபற்றிப்பாண்டியென்னப்பட்டது எனவும், இப்பொருளின் இது வடமொழிப் பெயரெனவுங் குறிப்பர். இம் மொழியிற் 'பாண்டு' என்பது வெண்மையும் அவ்வண்ணசம்பந்த முற்ற தோர் நோயுமாய், அவ்வுரோக முள்ளவனும், விசித்திர வீரியற்குச் சந்ததியின்மையாற் பெரியோர் சம்மதப்படி அன்னோன்பத்தினி அம்பாலிகையினிடத்து வியாசபகவான்றிருவருளால் உற்பத்தியானவனும்ஆகியஅவனுக்காகு பெயராயமைந்தது. அத்தகையோன் மகாராவார் பாண்டவரென்க. இவண் அமைத்துக்கூறிய சுட்டின் உட்பொருளியாதோவெனின், கீழே காட்டிய படிப் பாண்டவர்களொப்பப் பாண்டியர்களும் ஆதிசந்திர வமிசத் தரசர்களே யாவதுமன்றி, முற்பட்டவக் குருகுலக் கௌரவர் அல்லது ஐவராம் பஞ்சவர் பெயரால் இச்செழியரும் கௌரியர் எனவும், பஞ்சவர் எனவும் கூறப்படுதலா மஃதென்க.

இது நிற்க, புத்திரர்களைவிட்டுப் பாண்டுவு மாத்திரையும் பரமபதஞ் செல்ல, குந்தியோடு அப்புதல்வர் அத்தினபுரம்வந்து வளர்ந்து இடையிற் பலவு நடக்கப் பின்னர்த் துரோபதையை மணம்புரிந்து, முனிவருரைப்படி அவருட் **சவ்வியசாசி** தீர்த்தயாத்திரைசென்று பாண்டிநாடடைந்தபோது, "† சித்திரவாகனன் பயந்த **சித்திராங்கதை** யென்னுஞ் செஞ்சொல் வஞ்சி"யைக் கடி முடித்ததைக் கவனத்திடைப்படுக்கில், அக்காலத்திய பாண்டுவுக்கு முன்னர், வெகுகாலத்திலேயே சிறப்புற்றுப் பாண்டிய

---

*. இவ்விடத்துப், "பிராட்டியைத்தேடிச் செல்லவுற்ற வானரர்கட்குத், தெற்கிலே பொன்னுனிருமித்து அணிபல பொருத்திய பாண்டியன் கோட்டை வாயிலைக் காணலாமென இராமாயணங் கூறுமாற்ருல்" என ஆங்கிலத்து மெடுத்துக்கூறலும், பாண்டிநாடு புராதன மென்பதை விளக்குதலு மோர்க.

† நேல்சன் (Nelson) என்பவர், அருச்சுனன் பாண்டியர் கன்னிகைகளில் ஒருவரையு மணந்திலனெனத்தாமே தம் கண்கொண்டு பாரதத்தைப் பாராக்குறையாற் கூறுவர். வேற்ருேரைரவர் சித்திராங்கதையை மலையத்துவசபாண்டியனின் புத்திரியென மயங்கியுரைப்பர்.

ரும், அவர் நாடும் அப்பெயரான் நிகழ்ந்ததென்னக் கிடக்கையான், பாண்டு வாலாயின பெயரென்னு மிக்கடைக்கூற்றுச் சற்றும் பொருத்தமில்கூற்றும் அதனுஃது வடமொழிப் பெயரென்பது தகுதியின்மையுமா மாறுணர்க. மகததேயத் தலையனுன சிங்கவாகுவின் புத்திரன் வியசனென்பான் இலங்கை யரசனுனபோது, ஓர் பாண்டியன் புத்திரியை விவாகம் பண்ணினுன். இவன் இங்ஙனம் பாண்டிய சம்பந்தமுறு முன்னமே இவன்றம்பி புத்திரனுருவன் பாண்டுவாசனென்னும் பெயரினனுய் உற்றனனென்னு மிதுவும் கூறிய வதனேடியைந்து பாண்டுவென்னும் பெயர் பொதுமை யினிகழ்ந்து வந்த தெனலை விளக்கும். ஆயின், தென்னவர்க்குக் கூறிப்போந்த வேற்றிருபெயரும் வழங்கியதெனக் கொண்டா லென்னை? அல்லதூஉந் * தடாதகைப்பிராட்டியாங் கௌரியின் கால்வரு கௌரியர் எனவும், பஞ்சவத்திரன், பஞ்சானனன், பஞ்சகிருத்திய நடனன் ஆம் சோமசுந்தர பாண்டியனின் வழியாளர் பஞ்சவர் எனவுங் கோடல்தகு மன்றே? வேறு பற்பல கூறலனைத்தும் அவரவர் யுத்திவாத சமர்த்தென்றெழிக.

பாண்டியர் நாமாவளிகளில், ஆலாசிய மகத்துவம், திருவிளையாடற் புராணமாகிய விவற்றின்படி 73 - பாண்டியரும், மற்றோர் கொடிவழிப் பட்டியின்படி † 74-பாண்டியருங் காணப்படுகின்றனர். இவையிரண்டுங் குலசேகர பாண்டியனை ஆதியாகக்கொண்டு, முறையே மலையத்துவச பாண்டியன், தடாதகைப்பிராட்டி, சோமசுந்தர பாண்டியன், உக்கிரபாண்டியன், வீரபாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன், என மேலே செல்லுவதை அப்புராணங்களின் முகத்தானும், சேயவேலர் நூற்றெருகுதிகளானும், தமிழ்க்கவி சரிதத்தானும், தக்கண் விந்துதேச சரித்திர சங்கிரகத்தானும், ஏனைய சிலவற்றுனுந்தெளிக. அநுலோம பிரதிலோ மாதியரும், பாண்டியர் வமிசத்தோடு நேரே யுரிமைபூணுதவரு மாகிய பாண்டியர் நாமாவளியிற் காணப்படும் ‡ சோமசேகர பாண்டியன்முதல் பராக்கிரம பாண்டியனை இறுதியாகவுற்ற 41 - பாண்டியர்களில் 23 - ஆவது பாண்டியராக நம் அதிவீரராம பாண்டியருடைய பெயர் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வட்டவணை தொடர்புற்ற கொடிவழிப்பட்டியு மன்று, அதிவீரர் பெயருக்கு அடுத்து முன்னேனும் பின்னேனும் அவர் தமையனுராகிய வரதுங்கராம பாண்டியர் பெயரைக்காட்டியது மன்று. ஆயினும், 38 - ஆவதாக வரதுங்கபாண்

* இத்தடாதகைப் பிராட்டியை ஐரவபாடையி லெழுதப்பட்ட சரித்திரங்களிற் கண்டபடி எரிக்கு வென்பான் புத்திரி யென்றும், சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படும் பாதியுரு இளவரசிக் கோலமும் மற்றப்பாதியுருபோர்வீரக் கோலமுமாம். உடையாதியவற்று லலங்கரிக்கப்பட்டுற்ற மதுராபதியும், மணிமேகலையிற் கூறப்படும் சிந்தாதேவியும் ஆகியவரேயென்று கூறுவது சுதேசபாஷா விற்பன பண்டிதர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதன்று.

† Page 212 - 218. Archæological Survey of Southern India, Vol. ii, by Robert Sewell.

‡ Page 219 - 220. Do do do

டியன் என்றோர் பெயர் காணப்படுகின்றது.

குறித்திட்டபடி காட்டியவுங் காட்டாதுற்றவுமாம் நாமாவளிக ளனைத்தும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவும், ஐயப்பாட்டிற் காஸ்பதமா னவுமே யாம். அன்றியு மவையிற்றினைக் கவனித்துச் செல்லச்செல்லச் காலமாறுபட்டனவும், ஒருவன் பெயரே பல தடவை வந்தனவும், ஒருவற் கேயுள்ள பல பெயர்கள் வெவ்வேற்றரசர்போற் குறிக்கப்பட்டனவும், இன்னும்பல வேறுபாட்டு மயக்க நிலைக்க ணுற்றவுமாமெனக் காணுதல் எளிதாம். சொற்ற பெயரட்டவணைகளிலுள சில நாமங்களையிட்ட காலவரை யறையாதிய நிதானத்தினுக்காஞ் சாசனாதிகளைக் கண்டடைந்துஞ் சேக ரித்து முள்ளார் சிலர். கீழே கூறிய வனைத்தினையும் யூகித்துணரின் இவை யாவுமோரோரேதுவிற் குரித்தாமன்றிப் பூர்ண நம்பிக்கைக் கேதுவல்ல வாம் எனற்கு ஐயமின்றே.

சானகியைத் தேடிச்சென்றவர் சூரியனத்தமியாத * நாடாம் வட துருவவண்மை அமெரிக்காவின் பாகத்தே சென்றுற்றனர் எனவும், பார்த் தன் இராசசூயயாகத்தினுக்கு வேண்டும் பொருணிமித்தம் அச்சுவேத வண்ணர் நாடுற்றுத் தனஞ்செயனாயினன் எனவும், ஐரோப்பிய நாட் டை மிகாணுகிய பலத்தீன நாட்டுச் சாலமக்கோமான் தேவகுலப்பணிக் கென மயிற்பீலியுஞ்சந்தாதியவுமாம் பண்டம்மலையாளத்து நின்றுங்கொண் டேகினன் எனவும், உரோமக வரசனொருவன் தன்னானியமிக்கப்பட்ட தோர் பெருங்கோட்டத்துள் உலகத்துற்ற பற்பல தெய்வ விக்கிரகங்களை யும் வைத்துப்பூசித்து வந்தவக்கால், சைவ வைணவ விக்கிரகங்களா திய பரதகண்டச்சிலைகளு மவற்றுட் காணப்பட்டன எனவும், ஐரவதேய வரசர்களிடத்தும், பாண்டியராதிய விறைவர்களிடத்தும் பரஸ்பரந் தானா பதிகள் காரிய விடயங்களையிட்டுச் சென்றனர் எனவும், அரபியரால் வீச கணிதாதிகளும், தாலமையராதியராற் சோதிடாதிகளும் நம் சம்பந்தமாகக் கிடைக்க, அங்ஙனே ஐரோப்பிய ரவை கற்றறிந்து சிறந்தனர் எனவும், மதுரையோடு சீனகிரேக்க உரோமகர்கட்கும் வியாபாரத் தொடர்புற் றிருந்தது எனவும், பல ஐரவ பாடைகளிலும், கடவுள், ஒன்று, எட்டு, கொல், ஈன், புழுதி, பல, கோணை, பலகோணம், வேறு, சுருங்கு, மண், கட்டில், பாதை, தோகை, அப்பன், அம்மை, பேச்சு, பானை, சாந்து, மாங் காய், கக்கரி, குக்கில், பாண்டம், பாத்தி, பாதி, தறைமுதலிய அநந்தமான தமிழ்மொழிகள் ஆதியிலேயே கலந்துற்று நின்று நிகழ்கின்றன எனவும், தமிழ்நாடு முதலியவற்றிற் பற்பல ஊர்களினும், பூர்வத்திற் பாண்டிநாட் டோடு சேர்ந்து பின்னர் மேற்பாகஞ் சேரனுக்கும் கீழ்ப்பாகஞ் சோழ னுக்குமாய்ப் பிரிவுபட்டுற்று ஆகவே தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரானும் ஆளப்

* சற்றேறக் குறைய-சூ-மாதம் உதயாத்தமன மற்ற நாடு.

பட்டுச் சிறந்தோங்கிய * செந்தமிழ் நிலமான கோயை நகரின் தெற்கில் இரண்டாைக் காவதச் சேய்மையிலுற்ற † பொருளாட்சியாம் பொள்ளாட்சியினும், சொற்றவக் கோயமுத்தூரின் கீழ்த்திசையினணுகி அரைக்காவதத்தாரும் ‡ வெள்ளனூரினும் இற்றைக்கு முறையே கயஅ - சயஅ வருடங்களின்முன் ஐரோப்பிய அரசராம் ஆகத்தச்சர் முதலியோரின் அதிகாரச் செலாவணித் தங்க நாணயங்கள் பூமியினின்றும் நிட்சேபமாக எடுக்கப்பட்டன எனவும், ஏகதேசம் ருயஅ - வருடங்களின்முன் மதுரையிலேயே || சீனியன் என்னும் பெயரிய ஐரவகீழைத்திசையரசனின் பொற்கா சொன்று கிடைத்தது எனவும், ஐரவர் தற்காலம் பாகுபாடுற்ற நங்கண்டத்தினோர் சிறுபிரிவாம் மத்திய ஆசியாவினின்றும் தற்கால விருப்புத்தானமா மங்குச் சென்றுற்றவர் எனவும், அமெரிக்கரு மத்தகையினரே எனவும், நம்முள்ளும் அந்நிய நாட்டாருள்ளும் தக்க சாத்திரிகள் கூறுமவையும், மிகுபழமையினேயே நமக்கும் ஏனைய கண்டத்தார்க்கும் தொடர்புண்டெனலை நிரூபித்தாலும், அவையுந் தெரித்தபடி ஓரோர்விதக் காரணங்களா னோரோர் வகைகளிற் றருமேயன்றிச் சேய்மையவாம் ஆதிகாலச் சரிதங்கட்கவை சான்றும் ஆதரவுமா மாறின்றே என்க.

(இன்னும்வரும்)

சாமிநாதபிள்ளை.

கலங்கரை விளக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

ஓது செல்வமிக் கோங்கிய சென்னையி
னீதி சாலை நிமிர்தரு சேட்சிமை
மீது நின்று மிளிர்ந்திருள் போழுபு
சோதி யொன்று சுழன்றொளிர் கின்றதால். (க)

---

* திராவிடசத்த தத்துவத்திற் காண்க.

† இங்குக் கிடைத்தவை ஓர் பானை நிறைவுற்ற ஆகத்தர் - தீபரியர் ஆம் அரசர்களின், பொற்காசுகளா மென்க.

‡ இக்கிராமத்திற் கிடைத்தது ஐந்து ஆட்சுமை யளவான **உரோமகர்** தங்க நாணயங்களா மென்க.

|| சீனியன்=Zeno.—ஏனைய ஐரவராதியரின் பெயர் முதலியன 'சரித்திர விநோதாமிர்தத்தின்' முகவுரையில் இங்கிலீஷினுந் தமிழினும் விளக்கப்பட்டுள.

அளக்க ரிற்செல வார்ந்துவங் கம்மெலாந்
துளக்க முற்றுத் துயரடை யாவண
மளக்க ரும்புக ழாளர் கலங்கரை
விளக்க மென்னவொன் றிட்டனர் மேலைநாள். (உ)

அன்ன வெண்ணங்கொண் டாக்கின ரேனுமஃ
தின்ன மும்பல வின்பய னல்குபு
மன்னு கிற்றன் மதிக்கு மெமதுள
முன்னி யுன்னி யுவகை சிறக்குமால். (௩)

உலக மாந்தர்க் கொளியே யுயர்ந்ததென்
றிலகு முண்மை யினிது விளக்குபு
மலைக வின்றுயர் மாடத்து மீமிசைப்
பலக திர்த்திரள் பண்பிற் பரப்புமே. (௪)

ஆக்க மோங்குந மாங்கில மன்னவர்
தாக்கு தம்பிர தாபம் பகையிருள்
போக்கு தற்குப் பொருந்து மறிகுறி
யாக்கொள் கிற்ப தமைவுடைத் தேயரோ. (௫)

மன்ற மேறுபு வாய்மொழி கூறுநர்
நின்று தங்கொள்கை நேர்ந்து நிறுவுந
ரொன்று மெய்ம்மை யுணர விழையுந
ரென்றின் னோர்கட்கு மேனைய மக்கட்கும். (௬)

காவு செய்யவிர் கட்டுரை கூறுமி
னொருவன் றேவ னுளன்கண்டீ ரென்றுதன்
சிரநி வந்துயர் செவ்விய கோலெனும்
விரலிற் சுட்டி விளம்புதன் மானுமே. (௭)

மக்கட் கின்னுரை மாண்பின் வழங்குந
ரொக்க யாரு மொருங்குறக் கேட்டற்குத்
தக்க தோருயர் தானத்தின் மேலெழீஇத்
தொக்க தங்கைகள் சொல்வழி நீட்டல்போல். (அ)

வன்பு மாக்கள் வழிப்பட் டுழலுபு
துன்புற் றுரைத் துயர்களை நீதித்தா
யின்ப மீகுவ லென்வயிற் போதுதி
ரென்ப வட்போன் றிருங்கதிர் வீசுமால். (௯)

கடமை யிற்பிறழ் கல்லார் பொதுளிவிண்
டடவு மாடத் தலைக்கண் விளக்கந்தான்
படமெ டுத்துயர் பாந்த ளரையன்றன்
சுடிகை மேவுஞ் சுடர்மணி போலுமே. (௧௦)

உம்பர் நோக்கி யொளிசெய்து சுற்றிவந்
திம்ப ரிவ்விளக் கெங்கணு மின்னலா
னம்ப னந்த நறுந்தமிழ் வேட்டவ
னெம்பி ரான்சடை யென்றலு மொக்குமே. (௧௧)

சுற்றி நின்று சுடர்க்கற்றை வீசலா
னுற்று நோக்குந ருள்ள மலர்த்தலான்
மற்றி ராப்பொழு தத்தின் வயங்கலான்
வெற்றி வேணியன் மேலொளிர் திங்களோ ? (௧௨)

ஓரும் போழ்தினி லுவ்விளக் கம்புடை
சாரும் பற்பஃ றனிமலை தானடுத்
தேரி யன்றுய ரின்னலஞ் சான்றபொன்
மேரு மாமலை மேலொளி ரீசனோ ? (௧௩)

எண்ணு மிந்நக ரேயிவ் விளக்கமே
கண்ணி மாந்தரைக் காக்குங் கறைமிடற்
றண்ண லார்த மருள்கெழு மாவலக்
கண்ணெ னுவிது கண்டுளம் பொங்குமால். (௧௪)

இங்கி ருக்குமெ மின்றமிழ்ப் பாவலர்
தங்க ளுக்குத் தழைத்துவந் தெம்முள
மிங்கி தத்தி னெழுந்து குதித்துறப்
பொங்கு மாறு புகலுதற் பாலதே. (௧௫)

வென்றி மாப்படை வீரர் புரந்திட
நன்றிவ் வாங்கில ராச்சிய ஞாலத்தி
னென்று மென்றூழ் மறைகுத லில்லையா
மென்று கூற லியையு மியையுமே. (௧௬)

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.

விநோதக் கடவுள் வாழ்த்து.

இருபத்து நான்குசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

கவிவாணர் வட்டத் தலைப்பாகை கட்டிநற் கவியெழுதி யேட்டின்மஞ்சட்
காப்புமிட் டவ்வூரி விற்பரிசு பெறுமாறு காணவரு செய்திகேட்டுக்
கைகா லடுக்கழுத் தறிவுங் கலங்கியங் கஞ்சலச லென்றுவேர்த்தக்
கணத்தின்மனை யாட்டியைக் கூவிநீ கடிதினிற் கதவுபூட் டித்தாழிடா

யவதியிவ் வேளையினி விந்தவிதம் வருமென் றறிந்திருந் தானேற்றையே
யயலூர் புகுந்தவன் போனபின் வரலாகு மதையினிப் பேசுவதனு
லாவதிலை சிறிதுபொறு பேசாதை வாயிலினி லாரோவொ ராட்பேசினு
னவன்று னடீவந்த பழிகார னெனமன மழிந்துடன் மறந்துகுழறிச்

சேவையாகநாற்காலி தனைமெத்தைமீதுவிரி திண்டையுங் கான்மாட்டில்லை
சீக்கிரஞ் சோற்றின்மே லிலைபோ டெனக்குமொரு தெண்ணீரி லேசெம்புதா
திடமாக விருமனம் பதறுதை பென்மோ திரங்காதி லெங்குகாணேன்
றேடுசுண் ணக்கரன் டகமதனில் வெற்றிலை செறிந்தபை கிடக்கிறதெடு

தவறுத படிசென்று தொழுவைமாட் டுக்கா றனிற்கட் டெனப்பேசுமே
தடுமாறி மனைவியைத்தா யென்று தாய்தனைத் தந்தையென மகனைமகளாய்த்
தாமுறைமை பிசகிப் பிதற்றுபிசி னர்க்கண்டு சஞ்சல முறுதுபாரிற்
றனகனக மாதிய நலஞ்சேர்த்தி முதலநனி தந்துதவு வாய்கடவுளே.

சேறை. அனந்தநாராயண ஐயர்.

புத்தகக் குறிப்புகள்.

---

*முதற்குறளுண்மை.

இந்நூல் **துவிதமத திரஸ்காரி** என்பவராலியற்றப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. இது 233. பக்கங் கொண்டதோர் பெரிய புத்தகம். இந்நூலாசிரியர் தமது இயற்பெயரை யொழித்துக் காரணப் பெயரையே கொண்டாரெனவும் ஒருவாறு ஊகித்தற் கிடனுண்டு. இப்புத்தகம் வெளிவருவதற்கியாது காரணமென ஆராய்வோமாயின் இத்தகைய காரணப் பெயருக்குக் காரணமும் தெரியவரும். சுமார் இருபத்தெட்டு வருடத்திற்கு முன்பு (ஆங்கிரசவூ தைமீ) குளை-சோமசுந்தர நாயகரென்பவர் செய்த "சிந்

* இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதன் விலை ரூபா ஒன்று.

தாந்த சேகரம்" என்னும் நூலில் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரியற்றிய உத்தரவேதத்து முதற்குறளைப் பீடிகையாகக் கொண்டு அதற்குத் தமக்குத் தோன்றியவாறு ஒருரை கூறி அத்வைதத்தை மறுத்தாரென்றும் அதை மறுத்துத் "திருவள்ளுவர் முதற்குறள்" என்னும் ஓர் நூல் ஏற்பட்டதாகவும் தெரியவருகிறது. பிறகு ஓர் காலத்து அதைக்குறித்தெழுந்த விவாதத்தின் பயனாக அத்வைதப் பொருளை ஸ்தாபித்து "**முதற்குறள் வாதம்**" என்னும் நூல் **துவிதமத திரஸ்காரி** என்பவரால் இயற்றப்பட்டதெனவும், அப்பொருளை மறுக்கும் பொருட்டு "**முதற்குறள்வாத நிராகரணம்**" என்னு நூலேற்பட்டதாகவும், இதற்கெதிராக அத்வைதப் பொருளையே ஸ்திரமாய் ஸ்தாபிக்க வேண்டி "**முதற்குறளுண்மை**" என்னு மிந்நூலெழுந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. இதனாசிரியர் மேலே சொன்ன **துவைத மததிரஸ்காரி** என்பவர்.

முதற்குறள்: "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

இதற்குப் பரிமேலழகியருடைய உரை வருமாறு:—

அந்வயம்:—எழுத்து எல்லாம் அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன்முதற்று-எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; (அதுபோல) உலகம் ஆதி பகவனாகிய முதலையுடைத்து. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை யுணர்வானன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்று முணர்தலானுங் கொள்க. உலகென்றது ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதி பகவன் முதற்றேயென உலகின் மேல்வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவ னென்பது கருத்தாகக் கொள்க. இப்பாட்டான் **முதற்கடவுள துண்மை** கூறப்பட்டது.

இஃதிப்படி நிற்க, இதன்கண் மதவுண்மை நிச்சயிக்கப் புகுவோர் தத்தமக்குத் தோன்றிய உரைதந்து அதுதான் வள்ளுவர் கருத்தென வரைந்துளார். அத்வைத முதலிய தத்வக் கொள்கையினை யிதிலேற்றி மொழியப் புகுவார் அன்னோர்.

அகரம்நாத மாத்திரையான வியற்கைத்தோற்றமுடைத்தாய்நிறைந்து முதன்மையுற்று நிற்ப ஏனைய வெழுத்துக்களெல்லாம் அதனியக்கத்தான் விகார முயற்சியிற்றோன்றி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டுப் பர தந்திர முடையவாய் நிலவுதல்போல, ஆதிபகவன் இயற்கையுணர்வினானே முற்று முணர்ந்து எங்கும் நிறைந்து முழு முதல்வனாய் விளங்கிநிற்ப, உலகனைத்தும் அவனாணையான் வியாபிக்கப்பட்டுச் சுதந்திரமற்றுப் பரதந்திர முற்று

வினைக்கிடாக வுடல்கரண மெய்தித்தோன்றி இடவிஷய வியாபார முடையவாய் நிலவா நின்றன வென்பதிதன் கருத்தா மென்ப.

அத்வைதக் கொள்கை யுடையார் இக்குறளிற்கு, அகரம் மற்றைய வெழுத்திற் கெல்லாம் முதற்காரண மென்றும் நிமித்த காரணமன்றென்றும் அதுபோல் கடவுளும் உலகிற்கு (குடத்திற்கு குலாலனைப் போன்று) நிமித்த காரணனுகாது முதற்காரணனுகின்ருர் என்றும் பொருள் செய்கிருர். அதாவது மண்ணுகிய முதற்காரணம் திரிந்து குடமாகிய காரணமாதல் போல கடவுளே உலகமாக (ஜீவன் முதலியவைகளாக) ப்பரிணமிக்கின்ருரென்பது. மண்ணே குடமானுற்போல கடவுளே உலகமானு ரென்பது. அதாவது பரமாத்வா வேறு ஜீவாத்மா வேறென்பதில்லை, இரண்டு மொன்றேயா மென்பது அவர் சம் கொள்கை. அகரத்தை மற்றை பெழுத்துக்களுக்கு நிமித்த காரணமெனவும் அதைப்போன்று கடவுளும் உலகத்தோற்றத்திற்கு நிமித்தகாரண ரெனவும் சொல்லியோருடைய கூற்றை மறுத்துத் தங்கொள்கை நிறுத்தற் பொருட்டு எழுந்தது இம் "முதற்குறளுண்மை" என்னும் நூல். இதனிமித்தம் அனேக விஷயங்கள் இடையிடையே எடுத்தெழுதப் பட்டுள்ளன. இவ்வாறு துவைத பக்ஷமென்று தாங்கொண்டதை மறுத்தலேதமது கருத்தாக்கொண்டு வெளிவந்த இந்நூலாசிரியர் **துவைதமத திரஸ்காரி** என்னும் புனைவுப் பெயர்பூண்டு தோன்றினுர். உண்மை அறிய வேண்டி இவ்வாறு எழுதப் புகுவோரும் வாதிக்கப் புகுவோரும் ஒருவரை யொருவர் மரியாதையின்றி வையப் புகாது பிரமாணங்களைக் கொண்டு உண்மையைச்சாதித்தலே மேலான தென்பது தெரியாத விஷயமல்லவே! இருவருள் எவரொருவர் வையினும் அது அவருடையகுணத்திற்குங் குலத்திற்கு மிழுக்கேயன்றி மேன்மையாகக் கொண்டாடப் பட்மாட்டாது. இதுநிற்க. வேண்டிய கூறலும் வேண்டா கூறலும், மிகைபடக் கூறலுமாகிய வற்றைக் குறித்து ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமாகலின் அவற்றைக் குறித்து ஒன்றும் வரையாது விடுகின்ருேம்.

இவ்வாறு தத்துவ விஷயமாய் வாதஞ் செய்வதில் பிரயோசன முண்டென்பதே எமது கொள்கையும். இதனுல் ஒருவாறு இஃது உண்மை இஃதுண்மை யன்று என்று ஏற்படும்; ஐயமுந் திரிபுமொழியும். நடுவு நிலைமையுண்டாம். மூர்க்கத்தனமும் முரட்டுத் தனமும் மூலையிற் பதுங்கும். அஞ்ஞானமான இருள் நீங்கும். சாதுக்கள் நட்புண்டாகும். அசத்தியம் அசத்தியமெனத் தெளிதல் கூடும். இத்தகைய நன்மைகள் பலவுண்டாம்.

***

மகாதேவன்.—இஃதோர் தமிழ்க்கதை. சடகோபாசாரியார் கம்பெனியிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது. 20 அத்தியாயமும் 144 பக்கமுங் கொண்ட ஒரு

சிறு புத்தகம். விலை அணா 6. இந்துகுடும்பங்களில் கலியாணமுதலிய விஷய ங்களில் நடக்குமக்கிரமங் களைவான்புகுந்த மகாதேவன் இடம்பொருளே வல்காலம் முதலியவற்றின் கொடுமையால் தன் முயற்சி கைகூடாது ஏக்க முற்று இவ்வுலகினின்று மேகுகின்ருன். இக்கதை எளியநடையில் யாவருக் கும் புலப்படும்படியா யெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சமாசாரக் குறிப்புகள்.

மோக்ஷ மூலர்:—ஆங்கில நாட்டில் **கோதீர்த்தபுரி** (Oxford)யில் பன் னளாக வாசஞ் செய்துவந்த மோக்ஷமூல பட்டாசாரியர் (Professor Max Miller) சென்ற அக்டோபர்மீ காலஞ்சென்று விட்டனர். இந்திய ருடைய நன்மையை நாடினவர்களி லிவர் ஒருவர். இவருக்கு வடமொழி (சம்ஸ்கிருத பாஷை) யிலிருந்த ஆர்வத்திற் கோரளவில்லை. இருக்கு வேதம் ஆங்கில மொழியில் வெளிப்படுத்திய மகான் இவர். இந்தியர்களுடைய பாஷை, மதம், குணம், நடை இவைகளைக்குறித்து மிகவும் சிலாகித்திருக் கின்றனர். இத்தகைய விஷயங்களைக் குறித்துப் பற்பல நூல்களும் செய்தி ருக்கிருர். இந்தியரும் அதிகதுக்கங் கொண்டாடுவதற்கு அநேக காரணங்க ளுண்டு.

***

சென்னை இராஜதானி கல்வி விருத்தி.—இந்த இராஜதானியில் மொ த்த ஜனத்தொகை சுமார் 300 - லக்ஷம் அல்லது மூன்று கோடி. இதில் வயோதிகர், யௌவனர் என்னு மிருவகுப்பின ரொழியப்பள்ளியில் கற்கும் பருவத்தினருள் ஆண்பாலார் 2,642,909; பெண்பாலார் 2,701,657; ஆகமொத்தம் 53,44,566. எனவே சுமார் ஐம்பது லக்ஷமென்று ஏற்ப டுகிறது. மேலும் சிறுமியர் தொகையே (58,748) அதிகமாயிருக்கி றது. இஃதிப்படியிருக்க தற்காலம் கல்விகற்கும்மாணவருள் ஆண்பா லார் 7,15,763; பெண்பாலார் 124,284 ; ஆகமொத்தம் கல்வி கற்குஞ் சிறுவர்கள் 8,40,047 ; அதாவது சுமார் எட்டரை லக்ஷம். பெண்களின் தொகையைப் பார்க்கிலும் ஆடவர்கள் 5,91,479 அதிகமாய் இருக்கிருர்கள். மொத்தத்தில் வாசிக்கக்கூடிய பருவத்திலிருக்கும் சிறுவர் சிறுமியர்களுள் நூற்றுக்குப் பதினைந்து விழுக்காடு தான் கல்வி கற்கிருர்கள். மற்றவர்க ளுக்கு கல்வி பரவாததற்குரிய அநேக காரணங்களுள் தாய் தந்தையரின் ஏழைமையே முக்கியமானது.